

DE STER

Nr. 8 • Augustus 1968 • 68e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN MARION G. ROMNEY van de Raad der Twaalfen

God heeft het van het begin af nodig geacht om kennis omtrent Hemzelf binnen het bereik van alle mensen te brengen. Wij, die Zijn getuigen heden ten dage zijn, kwijten ons slechts van onze verantwoordelijkheid als wij deze getuigenissen van de profeten en die van onszelf aangaande de aard en het wezen van God onder uw aandacht brengen.

Als wij ze onder uw aandacht brengen wordt de verantwoordelijkheid overgedragen van ons op u om te beslissen of de getuigen en hun getuigenissen geloofwaardig zijn. Niemand diene de belangrijkheid van deze beslissing hieromtrent te onderschatten. Het kennen van God en Zijn Zoon Jezus Christus is het eeuwige leven. Zonder deze kennis kan niemand gered worden. Een persoonlijk getuigenis van de waarheid van de openbaringen die God de Vader en Jezus, Zijn Zoon, van Zichzelf hebben gegeven, is de enige manier om deze kennis te verkrijgen.

INHOUD

Wat is het eeuwige leven?	
Door president David O. McKay	255
Is een kerk wel noodzakelijk?	
Door Howard W. Hunter	257
Het loon der uitnemenheid.	
Door James T. Duke	260
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over zelfbeheersing	262
Zusters Hulpvereniging	
Moeder Eva, een waardig voorbeeld, Door Marion G. Romney	264
Smaak geven, marinieren en bevochtigen. Door Florence B. Pinnock	266
Zondagsschool	
Wat verwacht u? Door Milford C. Cottrell	267
Avondmaalsopzegging voor augustus	269
Het geloof van de gemeente Clovis werd beloofd. Door Virgil N. Kovalenko	270
Legge boekenplanken. Door Florence B. Pinnock	272
Voor de jeugd van de Kerk	
Brief	273
Afscheid van zendingspresident Dale R. Curtis	274
Een zoon van de Dineh. Door Don Smith	276
Genealogie	
Wie zijn mijn verwanten?	278
De kleine Ster	
Een jongen van grote betekenis. Door Rosalie W. Doss	49
Edie, het eendje. Door J. C. Daem	52
Het grootste geheim van Afrika. Door Christopher Flint	53

Een jonge vruchtboom is Josef, Een jonge vruchtboom aan de bron: Zijn ranken klimmen over de muur. (Genesis 49:22, Petrus Canisius)

Met deze woorden begon de patriarch Jakob, wiens getrouwheid hem en zijn nakomelingen de naam Israël had bezorgd, de zegen van zijn geliefde zoon Jozef. (Lees het gehele verhaal in Genesis 49.)

De kunstenaar Harry Anderson heeft zijn conceptie van deze grote gebeurtenis weergegeven in het gedeelte van het schilderij dat op onze omslag te zien is. Het schilderij hangt op de parterre van het Bezoekerscentrum op het templein in Salt Lake City.

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring

Augustus · Nr. 8 · 68e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services Department, Oude Gracht 113, Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M. West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt a. d. M.

Wat is het eeuwige leven?

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

In dat prachtige gebed dat Jezus, onze Verlosser, als voorspraak opzond, even voordat Hij de beek overstak en de verraderskus ontving die Hem overleverde aan de soldaten, treffen wij deze woorden aan:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.“ (Johannes 17:3.)

God en Zijn Zoon te kennen is het eeuwige leven. Daar ligt de sleutel! Ik verlang het eeuwige leven. Mijn verlangen ernaar is groter dan mijn verlangen naar wat dan ook op deze wereld — het eeuwige leven voor mij en de mijnen, voor u, en voor de gehele wereld. En daar, in de woorden van de Verlosser zelf, vinden wij het geheim.

Hoe kunnen wij Hem kennen?

Maar hoe kunnen wij Hem kennen? Dat is de volgende vraag. Heeft Hij ooit, bij welke gelegenheid dan ook, die vraag beantwoord? Indien dat het geval is, willen wij het antwoord weten, omdat het van levensbelang is. Wanneer wij het verslag nagaan dat ons is gegeven door mannen die dagelijks omgang hadden met de Heer, ontdekken we dat op een keer mensen die naar Hem luisterden luide tegen Hem protesteerden. Zij waren gekant tegen Zijn werken, evenals

men tegenwoordig tegen Zijn werken is. En een stem verheef zich en zei in feite: „Hoe kunnen wij weten dat wat Gij ons vertelt waar is? Hoe kunnen wij weten of Uw bewering dat Gij de Zoon van God zijt waar is?“ Jezus antwoordde hem op heel eenvoudige wijze — en liet op de proef —

„Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek.“ (Johannes 7:17.)

Die proef is zeer wijsgerig. Het is de eenvoudigste proef voor het verschaffen van kennis aan een individu die het menselijk brein kan bevatten. *Iets doen, het in uw gehele wezen opnemen*, zal u ervan overtuigen of het goed of slecht is. U zult misschien niet in staat zijn om mij te overtuigen van wat u weet, maar u weet het, omdat u het hebt beleefd. Dit is de proef die de Heiland aan die mannen gaf toen zij Hem vroegen hoe zij konden weten of de leer uit God was of van de mensen.

„De wil“ is geopenbaard

Wij hebben op de vraag geantwoord dat als wij Zijn wil doen, wij zullen kennen; maar nu komt de vraag: Wat is „de wil“? En daarin ligt het hele wezen van het Evangelie van Jezus Christus besloten. Even duidelijk als Jezus verklaarde en definieerde wat het

eeuwige leven is, of hoe wij het zullen kennen, even duidelijk als Hij ons die proef voorgelegd heeft, *even duidelijk heeft Hij bekend gemaakt wat Zijn wil is.*

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen getuigt tot de wereld dat de „wil“ van God in deze bedeling is bekendgemaakt dat de beginselen van het Evangelie, de beginselen van het leven, zijn geopenbaard.

Er bestaat zowel bij mannen als vrouwen een natuurlijke drang naar waarheid; het is een verantwoordelijkheid die het mensdom is opgelegd. Die verantwoordelijkheid rust zwaarder op de leden van de Kerk dan op hun medemensen.

In afdeling 88 van de Leer en Verbonden wordt ons deze raad gegeven:

„En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkan- der onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, . . .” — Hoe? — „ja, door studie” — maar niet alleen door studie zoals de wereld haar onderzoekingen doet — „alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.)

Leden van de Kerk hebben de waarheid vernomen dat het eeuwig Evangelie hersteld is. Wat brengt deze wetenschap hun? Zij brengt aan allen die eerlijk en oprecht de beginselen van bekering en doop hebben opgevolgd de gave des Heiligen Geestes, die hun verstand verlicht, hun begrip verscherpt, en hun kennis van God verleent. Zij hebben een gids, een helper, een middel om hen bij te staan in het verwerven van de waarheid, in hun verlangen om te weten wat hun plicht is — een gids die de wereld niet bezit. En deze gids is noodzakelijk; de mens kan de waarheid niet „opsporen” — hij kan God door intellect alleen niet vinden. Er is eens gezegd dat niemand God kan vinden door middel van een microscoop. Reden alleen is niet voldoende als gids bij het zoeken naar waarheid. Er is een andere, meer verheven en zekerder gids dan de reden.

Weten en doen

Die gids is geloof — het beginsel dat onze geest in contact brengt met de hogere Geest die alle dingen in onze herinnering zal terugbrengen, ons toekomstige dingen zal tonen, en ons alle dingen zal onderwijzen. Die Geest te verkrijgen is de verantwoordelijkheid van de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Iets weten of enkel een gevoel van zekerheid omtrent de waarheid hebben is niet voldoende — „Wie dan weet goed te doen, en niet doet, dien is het zonde.” (Jakobus 4:17.) De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt waartoe hij is aan-

gesteld, met alle ijver leren uitoefenen.” (Leer en Verbonden 107:99.) De mens die weet wat zijn plicht is, en nalaat haar te vervullen, is niet oprecht jegens zichzelf; hij is niet oprecht jegens zijn broeders; hij leeft niet in het licht dat God en geweten verschaffen. Dat is het standpunt dat de Kerk inneemt, en het heeft direct betrekking op u en mij. Wanneer mijn geweten mij vertelt dat het juist is een bepaalde gedragslijn te volgen, ben ik niet oprecht jegens mijzelf als ik niet datgene doe waarvan ik weet dat het juist is.

Ach, ik weet dat wij heen en weer geslingerd worden door onze zwakheden en door invloeden van buiten, maar het is onze plicht om het rechte, smalle pad te bewandelen bij de uitvoering van iedere taak! En bedenk dit: Iedere keer dat wij een gelegenheid krijgen en nalaten te handelen overeenkomstig die waarheid binnenin ons, iedere keer dat wij nalaten een goede daad te doen, verzwakken wij onszelf en maken wij het nog moeilijker om in de toekomst die gedachte naar voren te brengen of die daad te verrichten. Maar iedere keer dat wij een goede daad doen, iedere keer dat wij een edel gevoel tot uiting brengen, maken wij het gemakkelijker om een volgende keer die daad te verrichten of dat gevoel te uiten.

Wat is „de wil“?

„De wil van God is dat wij onze naasten zullen dienen, hun weldoen, en zodoende deze wereld verbeteren doordat wij er in hebben geleefd. Christus heeft zich geheel gegeven om ons dat beginsel te leren. Hij verklaarde: „ . . . Voor zoveel gij dit een van deze mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.” (Mattheüs 25:40.) Dat is de boodschap die God ons heeft gegeven!

Deze Kerk is Gods Kerk, die zo volmaakt georganiseerd is dat iedere man, iedere vrouw en ieder kind de gelegenheid zal krijgen om iets goeds te doen voor iemand anders. Het is de verplichting van onze priesterschapsdragers, het is de verantwoordelijkheid van onze hulporganisaties en van elk lid afzonderlijk, om God te dienen en Zijn wil te doen. Als wij dat doen, zullen wij er hoe langer hoe meer van overtuigd geraken dat het Gods werk is, omdat wij het beproeven. *Zo zullen wij, door de wil van God te doen leren God te kennen en nader tot Hem te komen, en te voelen dat het eeuwige leven onzer is.*

God openbaart werkelijk aan de menselijke ziel de realiteit van de opstanding des Heren, de goddelijkheid van dit grootse werk, de waarheid, de goddelijke en eeuwige waarheid dat Hij leeft — niet als een macht, een wezen, een kracht, maar als onze Vader in de hemel! ○

Is een kerk wel noodzakelijk?

Door OUDERLING HOWARD W. HUNTER lid van de Raad der Twaalven

Hoe vaak hebt u al iemand horen zeggen of als zijn mening ten beste horen geven, dat het niet noodzakelijk is om lid van een kerk te zijn of tot een godsdienstig genootschap te behoren om een goed christen te zijn of een goed christelijk leven te leiden? Nu zou ik graag eens even met u willen onderzoeken in hoeverre een dergelijke bewering opgaat, door deze in verband te brengen met de Schrifturen en aan de hand van een steekhoudende redenering die met bewijzen kan worden gestaafd.

Het wil mij voorkomen dat wij ons ter opening van onze speurtocht naar dit onderwerp in de eerste plaats maar eens moeten wenden tot de geestelijke Vader van het christendom.

Sprekende tot de scharen heeft de Meester n.l. eens dit gezegd: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijsn Vaders, Die in de hemelen is.“ (Mattheüs 7:21.)

Als ik deze woorden beluister krijg ik de indruk dat de Heer hiermee heeft willen zeggen: „Alleen omdat iemand misschien Mijn gezag erkent of in Mijn goddelijke natuur gelooft, of doordat hij zonder meer zegt te geloven in Mijn leer of in het zoenoffer dat Ik heb gebracht, betekent dit nog niet dat hij het Koninkrijk der hemelen zal binnengaan, of een hogere graad van heerlijkheid zal bereiken.“ Stilzwijgend wil Hij hiermee te kennen geven: „Geloof alleen is niet voldoende.“ Hij voegt er dan ook uitdrukkelijk aan toe: „maar die daar doet den wil Mijsn Vaders,“ d.w.z. hij die werkt en de wijngaard besnoeit, opdat deze goede vruchten moge voortbrengen.

In de openbaring die in hoofdzaak handelt over de juiste levenswijze en die ons door de Heer als een woord van wijsheid is gegeven, zijn enkele zaken opgenoemd die goed zijn voor de mens, evenals dingen die niet goed voor hem zijn. Daarna voegt de Heer er nog deze woorden aan toe:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgens schatten.

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.“ (Leer en Verbonden 89:18–21.)

„Die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen“ — in deze uitspraak moeten wij de sleutel vinden tot het verstaan van deze verzen. Hierin wordt weer gezegd dat wij daders des woords moeten zijn ten einde de zegening te kunnen verkrijgen, en niet alleen gelovers.

Jakobus vermaant ons in zijn brief, gericht aan de twaalf stammen in de verstrooiing als volgt:

„... zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overlegging bedriegende.

„Want zo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel;

„Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.

„Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.“ (Jakobus 1:22–25.)

Deze uitspraak van Jakobus heeft een historische achtergrond. Volgens de aan ons overgeleverde verslagen werd er in de christelijke Kerk van het eerste uur, die door Christus Zelf was opgericht en in de wereld werd verbreid onder leiding van de apostelen, op de dag des Heren dezelfde vorm van eredienst

gevolgd als die welke altijd gebruikelijk was geweest onder het joodse volk in hun synagogen. In deze diensten werden de geschriften van het Oude Testament voorgelezen.

De inhoud van de boeken welke thans bekend staan als het Nieuwe Testament was toen nog niet in een verzameling bijeengebracht, maar ongetwijfeld kwamen de leringen van Jezus en de apostelen daarbij ook ter sprake. Men zong psalmen en de vroeg-christelijke lofzangen en er werden gebeden opgezonden. In het gezegde *En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders*, zinspeelt Jakobus blijkbaar op deelname aan godsdienstoefeningen. Volgens Jakobus wordt de waarde hiervan pas gerealiseerd wanneer het gehoorde woord in daden wordt omgezet. Als iemand zichzelf dus beschouwt als een vroom, godsdienstig mens, zonder de waarheden die hij heeft vernomen in zijn dagelijks leven toe te passen, dan is zijn godsdienst even nutteloos als een vluchtige blik in een spiegel die aanstonds wordt vergeten.

De apostel Paulus heeft een ongeveer soortgelijke uitspraak gedaan. In zijn brief aan de heiligen in Rome verwees hij met deze woorden naar de eisen der wet: „Want de hoorders der wet zijn niet rechtvaardig voor God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden.“ (Romeinen 2:13.) Met andere woorden, het zijn niet de hoorders der wet die rechtvaardig zijn, maar de daders der wet. De opmerkingen van Paulus doelen op degenen die leven onder de dekmantel van de misvatting dat zij zich op grond van een eervol lidmaatschap in een van hun ouders geërfde godsdienstige traditie, kunnen opwerpen tot gelovigen die aanspraak mogen maken op zegeningen. Zij eren God slechts met de lippen, maar zijn geen daders der wet.

Met betrekking tot de gelijkenis van de twee huizen heeft Lukas de uitspraak van Jezus aangaande lippendienst aldus opgetekend:

„En wat noemt gij Mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen Ik zeg?

„Een iegelijk, die tot Mij komt, en Mijn woorden hoort, en dezelve doet, Ik zal u tonen, wien hij gelijk is.

„Hij is gelijk een mens, die een huis bouwde, en groef, en verdiepte, en legde het fundament op een steenrots; als nu de hoge vloed kwam, zo sloeg de waterstroom tegen dat huis aan, en kon het niet be-
wegen; want het was op de steenrots gegrond.

„Maar die ze gehoord, en niet gedaan zal hebben, is gelijk een mens, die een huis bouwde op de aarde zonder fundament; tegen hetwelk de waterstroom aansloeg, en het viel terstond, en de val van datzelve huis was groot.“ (Lukas 6:46–49.)

Ditzelfde beginsel gaat op ten aanzien van an-

dere menselijke verhoudingen. Vriendschappen kunnen niet blijven bestaan als ze zijn gebaseerd op het zand van de zelfzucht. Huwelijken houden geen stand wanneer ze uitsluitend zijn gegrond op lichamelijke aantrekkingskracht en niet in een diepere liefde en trouw zijn gefundeerd. Hetzelfde geldt voor iemands persoonlijke verhouding tot de Kerk. Tradities zijn niet voldoende, evenmin als dogmatische rechtzinnigheid en formele geloofsbelijdenissen. Het is niet voldoende om „Heere, Heere“ te zeggen. Dergelijke geloofsopvattingen zijn op zand gegrondvest.

De gehele natuur, die Gods domein is, schijnt een beeld te geven van ditzelfde beginsel. De bij die niets „doet“ zal spoedig uit de bijenkorf worden verdreven. Als ik de mieren zo druk bezig zie op het pad en rondom de mierenhoop, kom ik onder de indruk van het feit dat zij daders zijn en niet alleen gelovers. Door haar geklok brengt de kip geen zaadkorrels uit de grond tevoorschijn; ze moet er voor krabben. Een stilstaande waterpoel, die groen ziet van de algen en het schuim der traagheid, is de broedplaats van de ziekten van het moeras, maar de heldere bergstroom die in onstuimige vaart over de rotsen spoelt, terwijl hij zich als kronkelend een weg baant naar het dal, noodt ons tot drinken.

De woorden van de Meester aangaande het huis zonder fundering zeggen mij dat niemand het oppervlakkige en zorgeloze denkbeeld mag koesteren dat hij zichzelf genoeg is en zijn eigen leven kan opbouwen op een basis die toevallig gemakkelijk en prettig is. Zo lang het mooi weer is, zal zijn dwaasheid misschien niet aan het licht komen, doch op zekere dag zullen de watervloeden komen, de modderige wateren van plotselinge hartstocht, de snelvlietende stroom van een onvoorziene verzoeking. Als dan zijn karakter geen vaste grond heeft en enkel op lippendienst is gebouwd, zal zijn gehele morele „bovenbouw“ het misschien begeven en ineenstorten.

Hoe kunnen wij nu welbewust een stevig fundament leggen en onszelf in staat stellen de wil van onze Vader te doen? Hoe kunnen wij het best hulp verkrijgen, waardoor wij voorbij dat punt van alleen horen en geloven kunnen komen en daders des woords worden? Als wij de wetten van God en de leringen van de Heiland bestuderen, komen we tot de ontdekking dat deze in bijna alle gevallen slaan op onze verhouding tot anderen. Als iemand in afzondering en eenzaamheid verkeert, ontmoet hij allerlei beperkingen die hem beletten een „dader des woords“ te zijn.

Men bouwt zijn eigen auto niet, maar doordat verschillende mensen zich hebben verenigd in een genootschap met een gemeenschappelijk doel, worden de middelen verschaft waardoor dit produkt

wordt vervaardigd en op de markt gebracht. In de maatschappij waarin wij leven zijn slechts weinig mensen die door zelfonderricht hun kennis hebben vergaard. Voor de verwezenlijking van een doel zijn wij aangewezen op een groot aantal mensen. In het zakenleven en in de industrie wordt succes behaald door mensen die goed georganiseerd zijn en keihard voor een gemeenschappelijk doel vechten. Door met anderen samen te gaan kan men veel tot stand brengen dat anders nagenoeg onmogelijk te bereiken zou zijn als men het in zijn eentje moest opknappen.

GOD IS DAAR
WAAR MEN HEM
TOELAAT

MARTIN BUBER

Na de enkeling is het gezin de kleinste groep in de menselijke samenleving. Een huisgezin dat is gevestigd op de door Christus onderwezen beginselen is een van de mooiste voorbeelden van een christelijke levenswijze. Elk lid van het gezin heeft de gelegenheid en het voorrecht een dader te mogen zijn en zijn vermogen om de geboden meer volmaakt na te leven, te vergroten. Door de gezinseenheid uit te breiden tot de grote gemeenschap van de Kerk ontstaan nog grotere kansen om daders des woords te zijn. Aan dit verruimde gezinsverband ontleen wij dan ook ons christelijk taalgebruik, waarbij wij God „Vader” noemen, Jezus onze „oudste Broeder” en elkaar „broeder” en „zuster”.

De door de Kerk beoogde doeleinden zijn, elkaar de wetten des Herren en de beginselen van het Evangelie te onderwijzen, mensen te helpen in hun godsdienstige opvoeding, hun het vaste getuigenis in te prenten dat God leeft en dat Jezus de Christus is en de Zaligmaker der wereld en elk lid aan te moedigen en voort te helpen langs het pad naar celestiale en eeuwige verhoging door hem in de gelegenheid te stellen zelf iets te „doen”.

Het heeft wel degelijk zijn reden dat Christus gedurende Zijn persoonlijke bediening op aarde Zijn Kerk oprichtte. Om dit te kunnen begrijpen behoeven we alleen maar naar Zijn woorden te luisteren en naar de leringen van hen die Hij de wereld ingezonden heeft.

„Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is” (Mattheüs 7:21); „En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, . . .” (Leer en Verbonden 89:18); „. . . maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden” (Romeinen 2:13); „Een iegelijk, die tot Mij komt, en Mijn woorden hoort, en dezelve doet, . . .” (Lukas 6:47) — zo luiden de vermaningen.

Uit het feit dat de Kerk door Christus Zelf tijdens Zijn aardse bediening werd gesticht, moeten wij opmaken dat deze volstrekt noodzakelijk is voor ieder mens en dat dit geen kwestie is van menselijke keuze. Christus' leven en bediening hadden ten doel ons in alles een voorbeeld te geven. Hetgeen door Hem werd ingesteld werd ons gegeven met de vermaning dat wij dit moesten opvolgen.

Ik meen te mogen opmerken dat de Kerk van Jezus Christus heden ten dage even noodzakelijk is in het leven van mannen en vrouwen als toen zij door Hem werd gesticht en dat het niet de bedoeling is dat wij ons er passief voor interesseren of alleen met de mond belijden erin te geloven, maar dat wij metterdaad verantwoordelijkheid op ons nemen. Als wij dat doen, brengt de Kerk ons uit de duisternis van een geïsoleerd leven in het licht van het Evangelie, waar geloof in daden wordt omgezet, overeenkomstig de vermaningen uit de Schrifturen. Dit is de hoop van de enkeling, het gezin, de Kerk en de volkeren der aarde.

Dertienduizend mannen en vrouwen, voornamelijk jonge mensen, zijn thans in de wereld werkzaam als zendingelingen, die verkondigen dat de Kerk die Christus stichtte gedurende Zijn persoonlijke bediening en die tijdens die duistere eeuwen in de geschiedenis der wereld verloren is gegaan tengevolge van de verdorvenheid der mensen, opnieuw op aarde is hersteld, dat die Kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat de macht en het gezag om in de naam van God te handelen weer aan mensen is verleend. Aan deze feiten voeg ik mijn bevestigend getuigenis nog toe. Ik weet dat God leeft en dat Zijn Zoon Jezus Christus is en de Verlosser der wereld. Het is mijn nederig gebed dat wij allen daders des woords mogen worden door actief deel te nemen aan het kerkelijk leven, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Het loon der uitnemendheid

DOOR JAMES T. DUKE

„Wat verdien ik eraan?“ Deze vraag wordt tegenwoordig dikwijls gesteld, hoewel men het vaak iets geraffineerder weet te formuleren. De mensen willen graag weten waarom ze iets moeten doen voordat ze eraan beginnen. Ze willen weten welk profijt zijzelf en hun gezin ervan zullen trekken. Ze willen weten dat ze geen tijd verspillen aan werkzaamheden die niets opleveren.

Soms wordt er echter teveel nadruk gelegd op de beloning en dan zien ze de dingen niet meer in hun ware verhouding. Misschien hechten ze teveel waarde aan de tastbare, financiële beloning, met veronachtzaming van minder tastbare, maar desondanks waardevolle beloningen, zoals gevoelens van geluk en voldoening over hetgeen men tot stand heeft gebracht. Vaak is het zo dat wij, nadat we onze beloning hebben ontvangen, tot de ontdekking komen dat deze ons niet gelukkig maakt.

De oude Grieken die zo'n belangrijke bijdrage tot ons geestelijk erfdeel hebben geleverd, waren van mening dat alle dingen in staat waren tot volmaking of uitnemendheid te komen. Zo had elk voorwerp of ieder mens een bepaalde functie die als een staat van uitnemendheid werd beschouwd. De uitnemendheid van een oog is dus om te zien, de uitnemendheid van een mes is om te snijden, enz.

Hieruit ontstond een grote morele wijsbegeerte ten aanzien van de uitnemendheid van het mensdom. De uitnemendheid van de mens is dat hij kan denken — redeneren. Het is deze eigenschap die de mens onderscheidt van alle andere schepselen.

De Grieken herkenden echter ook verschillen tussen de mensen. Alle mensen zijn verschillend;

Iedereen bezit dus behalve het vermogen om te redeneren een bijzondere, persoonlijke uitnemendheid. Ieder mens moet zijn eigen uitnemendheid ontdekken. Hij moet zijn eigen talenten en deugden onderzoeken en ernaar streven uit te blinken in die hoedanigheden die hem van anderen onderscheiden.

De Grieken geloofden dat men naar uitnemendheid diende te streven ter wille van de uitnemendheid zelf en niet om er de een of andere beloning mee te verdienen. Als men de volmaaktheid had bereikt was dit reeds een beloning op zichzelf. Allerlei bezigheden werden beschouwd als *doelen* in en op zichzelf en niet als *middelen* tot andere doelen.

Dit beginsel is uitermate belangrijk voor de hedendaagse mensheid. Wij moesten eigenlijk streven naar het verrichten van bepaalde bezigheden omdat we er plezier in hebben en deze de moeite waard zijn en omdat dit een bijdrage levert tot het welzijn van onze medemensen en onszelf vreugde schenkt en dat niet wegens de financiële beloningen die eraan verbonden zijn of maatschappelijke vergoedingen. Deze gedachte stond de Heer voor de geest, toen Hij zei: "... De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;" (Leer en Verbonden 58:27.)

Deze opvatting van de waarde en het vermogen van de mens om zich te perfectioneren strookt met onze christelijke erfenis. Christus leerde dat de mens moest streven naar innerlijke groei en zelfontwikkeling. De mens dient zijn eigen talenten, bekwaamheden en verdiensten zo hoog mogelijk op te voeren en doeleinden na te jagen als zelfexpressie, zelfontplooiing en creativiteit. Hij behoort zijn medemensen lief te hebben en hen te dienen, zonder bedacht te zijn op zijn eigen positie of reputatie. *Men vindt vreugde in hetgeen men doet en niet in wat men heeft.*

De vraag is nu, hoe passen wij dit principe toe is ons dagelijks leven? Laat ons hiertoe eens verschillende typerende situaties bespreken en dan enkele toepassingen aan de hand doen.

Ons beroep. Men dient in het beginsel van uitnemendheid aanleiding te vinden om een beroep te kiezen, waarin zijn eigen gaven en talenten tot uitdrukking kunnen komen, iets waar men plezier in heeft, zonder rekening te houden met de financiële vergoeding die men ervoor ontvangt. Vele werkzaamheden die verricht moeten worden om de maatschappij op gang te houden zijn niet van deze soort. Sommige baantjes zijn vervelend en eentonig en veroorzaken spanningen, doordat men onder hoge druk moet werken. Vaak hebben mensen niet die opleiding

genoten die nodig zou zijn om betrekkingen te verkrijgen, waarin ze de gelegenheid hebben om hun talenten tot uitdrukking te brengen.

Het beginsel van uitnemendheid verschaft ons evenwel ook de mogelijkheid om ons werk op een bepaalde manier te bekijken. Wij moeten trachten de waardevolle, nuttige aspecten van onze dagelijkse bezigheden te ontdekken en ons dan daarop concentreren. Wij moeten erop uit zijn ons werk zo goed mogelijk te verrichten. Bijgevolg zal het werk prettiger voor ons worden en ons meer voldoening schenken.

De zorg voor de huishouding. Tegenwoordig is de rol van de vrouw geheel verschillend van die van vijftig of honderd jaar geleden. Ze is beter ontwikkeld, meer geïnteresseerd in de wereld om haar heen en actiever in maatschappelijke en kerkelijke aangelegenheden. Soms voelt een vrouw zich te zeer gebonden aan haar huis en gezin en is ze van mening dat ze haar belangstelling voor het maatschappelijk leven niet tot uiting kan doen komen.

Ook hier verschaft het beginsel van uitnemendheid haar weer de gelegenheid om haar eigen werkzaamheden eens kritisch te beschouwen en ernaar te streven, haar diverse taken uitnemend te volbrengen, vreugde in haar werk te vinden en haar bezigheden als nuttig en aangenaam te beschouwen. Ze moet trachten haar eigen leven en dat van de leden van haar gezin te verrijken door de sfeer van blijdschap, tevredenheid en creativiteit die zij in haar woning weet te scheppen.

Inter-menselijke verhoudingen. Bij het maken van afspraken onder jongelui gebeurt het wel eens, dat een jongen een knap meisje uitkiest om mee uit te gaan, omdat hij daar goed mee voor de dag kan komen. Een meisje kan wel eens een uitnodiging om samen ergens heen te gaan aannemen van een jongen die ze niet aardig vindt, om zodoende toegang te verkrijgen tot een gewichtig dansfeestje. Misschien ook weigert ze om met een jongen uit te gaan omdat hij niet knap van uiterlijk is, omdat zijn auto te oud is of omdat hij niet zo goed dans. In dergelijke gevallen wordt de nadruk meer gelegd op het behalen van een of ander bijkomstig uiterlijk voordeel dan op het innerlijk genot dat is verbonden aan het samenzijn met de ander. Uiteindelijk laten wij echter onze keus vallen op iemand die wij leren liefhebben en dan komen we tot de ontdekking dat wij gelukkig zijn, alleen al in het *bijzijn* van die ander. De wederzijdse verhouding is dan in en op zichzelf reeds waardevol. Het samenzijn is dan geen middel om een bepaald doel te bereiken — het is reeds het doel.

(wordt vervolgd op blz 283)

DE PRESIDERENDE BISSCHOP SPREEKT TOT DE JEUGD OVER ZELFBEHEERSING

DOOR JOHN H. VANDENBERG

Jaarlijks komen duizenden mensen tot de schokkende ontdekking dat kwaadaardige kankercellen een of ander deel van hun lichaam zijn binnengedrongen, en wel in die mate, dat de dood hun boven het hoofd hangt. Tegenwoordig is kanker een van de meest gevreesde ziekten die de mens kent. Kankercellen hebben geen enkel nut voor het organisme van de mens, maar wel leggen deze cellen een onbeperkte, onbeteugelde groei kracht aan de dag. Het is deze verwoestende, onbelemmerde groei waardoor de kanker ook dit jaar en elk volgend jaar weer zo'n ontzettend zware tol aan mensenlevens zal eisen, totdat hieraan een halt kan worden toegeeroepen. Wij hopen dat wij eenmaal de oplossing van dit vraagstuk zullen vinden en dat er dientengevolge levens gespaard kunnen blijven. Op grond van die hoop worden er miljoenen gulden en een onbeperkt aantal arbeidsuren ten koste gelegd aan pogingen om die dag te bespoedigen.

Toch bevinden zich temidden van al deze pogingen mensen in onze samenleving, die metterdaad voorstanders zijn van een nog veel ernstiger vorm van kanker — de kanker der ziel.

Deze despoten, die zichzelf daartoe hebben opgeworpen, roepen om de ontketening van alle menselijke hartstochten en begeerten. Zij verkondigen dat bevrediging daarvan de meest natuurlijke en derhalve de beste weg is. Ze verdedigen het zich te buiten gaan aan verdovende middelen, sterke drank en schunnige lectuur, zedelijke bandeloosheid, en zo zouden we kunnen doorgaan.

Voor al onder de jeugd zijn er velen die in de ban geraten van deze satanische leerstelling. Slechts weinig beseffen deze jongelui dat een dergelijke overgave aan zingenot vrij spel geeft aan een kankerachtige woekering, die niet eerder bevredigd zal zijn totdat hun hele ziel erdoor verteerd en verwoest is. Deze lieden, handelaren des doods als het ware, bepleiten overgave aan uitpattingen die de mens niet alleen beroven van zijn grootste verdediging tegen het kwaad, maar tevens van zijn grootste sleutel tot de vooruitgang, n.l. zijn vermogen om zich te beheersen. Evenals een paard in waarde toeneemt wanneer het gedisciplineerd en getraind is, zo kan de mens zich ook verheugen in grotere vooruitgang, naarmate hij zijn hartstochten en begeerten in toom weet te houden.

Deze mensen prediken niet enkel losbandigheid; bovendien willen ze ons doen geloven dat zelfbeheersing en zelfverloochening aanleiding geven tot het ontstaan van een toestand die ontbloot is van elk genot. Dit is een afzichtelijke leugen en in lijnrechte

tegenstelling met de ware geest van het Evangelie en van de vooruitgang. Sir Walter Scott doet een uitval deze denkwijze met deze woorden: „Leer de mensen zichzelf iets te ontzeggen en maak de toepassing van die zelfonthouding aangenaam en u kunt voor de wereld een verhevener bestemming scheppen dan ooit is opgekomen in het brein van de stoutste dromer.“ Zoals Scott hier te kennen geeft, staat er een grote kracht ter beschikking van degenen die hun hartstochten en begeerten ondergeschikt leren maken aan hun wil. Geheel in tegenstelling tot de kreet om bevrediging van alle lusten waarover wij hebben gesproken, is zelfbeheersing de eigenlijke sleutel tot vooruitgang en vreugde. In „Sir Galahad“ schreef Tennyson: „Mijn kracht is als de kracht van tien mannen, omdat mijn hart rein is.“

Het zou goed zijn als wij ons een ogenblik verdiepen in wat zelfbeheersing met name inhoudt voor jullie, jongemannen en vrouwen van de Kerk. Wanneer iemand werkelijk zichzelf meester is geworden, is hij niet onderworpen aan opwallingen van boosheid, de inspraak van onreine gedachten en de lokroep der zelfbevrediging; evenmin laat hij zich de wet voorschrijven door zijn hartstochten.

President McKay heeft zelfbeheersing centraal gesteld als het voorname doel van het Evangelie. Hij vroeg eens: „Wat is het Evangelie? Waarom hebben we het ontvangen? En wat is het doel ervan? . . . Paulus zegt

dat het Evangelie ‚een kracht Gods tot zaligheid‘ is, m.a.w. tot verlossing. Verlossing, waarvan? Waarvan moet de wereld dan worden verlost?“ Daarna beantwoordde de profeet deze retorische vraag als volgt: „De wereld moet in de eerste plaats worden verlost van de overheersende invloed van dierlijke instincten, van hartstochten, van begeerten.“ („Treasures of Life“ — Levensschatten — p. 438.) Hier wordt dus de zelfbeheersing centraal gesteld als het doel van het leven. Als wij de geboden des Heren onderzoeken, dan zien wij ook dat deze speciaal zijn bedoeld om ons van deze ‚dierlijke instincten‘ te bevrijden.

Het goddelijk bevel „Gij zult liefhebben . . .“ kan ons helpen de pijn en het verdriet te vermijden die het toegeven aan gevoelens van minachting en woede teweegbrengt. Door eerlijk te zijn en oog te hebben voor het beste in anderen kunnen wij ‚het dierlijke verlangen naar bevrediging‘ vermijden. (Idem p. 439.) Door het woord van wijsheid na te leven bevrijden wij onszelf van de overheersing van onze begeerten. Door reine gedachten te koesteren en kuis te zijn in al wat wij doen, verkrijgen wij heerschappij over onze lagere hartstochten. Door middel hiervan maken wij ons vrij om in aanmerking te komen voor en ons te verheugen in die alles overtreffende verbondenheid van het eeuwig huwelijk.

Bij Milton vinden wij een weerklank van deze denkwijze, toen hij over dit onderwerp van de zelfbeheersing het volgende schreef: „Wie zichzelf beheerst en zijn hartstochten, begeerten en angsten beteugelt, is meer dan een koning.“ Om in te zien hoe waar deze woorden zijn, behoeven we slechts een vluchtige blik te slaan in de geschiedenis, want in het perspectief daarvan komt het meest overtuigende bewijs van het belang der zelfbeheersing voor.

Ammon, een zoon van koning Mosiah, was een van de erfgenamen voor de troon van zijn land. Toch wees hij die eer af teneinde het Evangelie aan de Lamanieten te kunnen prediken. Hij was in de strijd een geducht vijand. Als wij lezen hoe hij de kudden des konings verdedigde door de

armen af de houwen van hen die hem dachten aan te vallen, dan krijgen wij een beeld van zijn grote moed en kracht. Ammon had geleerd zijn hartstochten en zijn trots te beheersen; al wat hij deed was ter bevordering van het werk des Heren. Hij bracht duizenden tot kennis der waarheid en hij werd zeer geëerd en gerespecteerd. Omdat hij zichzelf had leren beheersen, ontving hij de hoogste vreugde, een vreugde die nog groter was dan die van een koning. Die vreugde beschrijft hij met deze woorden:

„Ja, ik weet, dat ik niets ben; wat mijn kracht aangaat ben ik zwak; daarom wil ik niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen; ziet, vele grote wonderen hebben wij in dit land gewrocht, waarvoor wij Zijns naam eeuwig zullen prijzen.

„Ziet, hoeveel duizenden onzer broeders heeft Hij verlost van de pijnen der hel; zij zijn er toe gebracht Zijn verlossende liefde te bezingen, en dit door de kracht van Zijn woord, die in ons is. Hebben wij daarom geen grote reden om verheugd te zijn?

„Ja, wij hebben reden om Hem voor eeuwig te prijzen; want Hij is de Aller-

hoogste God, en heeft onze broeders van de ketenen der hel bevrijd.

„Hebben wij nu geen reden om verheugd te zijn? Ja, ik zeg u, dat er sedert het begin der wereld nimmer mensen hebben bestaan, die zulk een goede reden hadden om verblijd te zijn als wij; en mijn vreugde verheft zich tot roemen in mijn God; want Hij heeft alle kracht, alle wijsheid en alle verstand; Hij verstaat alle dingen, en Hij is een barmhartig Wezen, ja, tot heil van hen, die zich willen bekeren en in Zijn naam geloven.“ (Alma 26:12—14 en 35.)

De geschiedenis staat vol dergelijke voorbeelden. Wij behoeven alleen maar naar David te verwijzen, die ten gevolge van zijn ongebreidelde hartstocht zijn bevoorrechte positie verloor, en zijn leven eens te vergelijken met dat van Jozef van ouds, die geleerd had zijn hartstochten in toom te houden. Het eindresultaat van het leven dezer beide mannen getuigt verder van de vreugde en voldoening welke het gevolg zijn van zelfbeheersing.

Jongemannen en vrouwen van de Kerk, de wereld heeft behoefte aan mensen die zichzelf kunnen beheersen. Wellicht hebben wij deze uit zelfbeheersing voortvloeiende kracht in dit tijdvak der geschiedenis nog meer nodig dan ooit tevoren.

Mogen wij in gedachten houden dat iedereen die zich overgeeft aan de bevrediging van al zijn verlangens en begeerten, zijn bruikbaarheid in de maatschappij ten zeerste beperkt en stellig ook het nut dat hij voor de Heer heeft. In de ware zin des woords is een wilszwak, toegeeffijk mens een slaaf van zijn lusten. Het is zoals Robert Burton verklaarde: „Overwin uzelf. Zolang gij dit niet hebt gedaan, zijt gij slechts een slaaf, want het komt bijna op hetzelfde neer aan de lusten van een ander onderworpen te zijn als aan die van uzelf.“

Bedenk dit: In weerwil van hetgeen de wereld toejuicht, wordt de eigenlijke waarde van een mens, derhalve van u en mij, bepaald door de mate van zelfbeheersing die wij weten op te brengen. ○

Moeder Eva, een waardig voorbeeld

DOOR OUDERLING MARION G. ROMNEY
van de Raad der Twaalfen

Met de uitnodiging u toe te spreken op dit tijdstip, heeft het presidentschap van de Zusters Hulpvereniging mij een grote eer bewezen. Zij hebben mij tevens een grote verantwoordelijkheid op de schouders gelegd. Er is mij geen bepaald onderwerp opgedragen. Zij zeiden, iets dat goed zou zijn voor alle vrouwen, in en buiten de Kerk.

Welnu, ik heb besloten te trachten te voldoen aan deze verantwoordelijkheid door uw aandacht te vestigen op de vijf grote karaktertrekken van moeder Eva, zoals zij naar voren komen in de Schriftenen.

Wij weten natuurlijk allemaal dat zij de eerste sterfelijke vrouw was, de moeder van het mensdom. Ik hoop u in de komende ogenblikken te kunnen overtuigen dat zij een grote en nobele vrouw was, die een voorbeeld van een rechtschapen leven gaf, het nastreven waard, niet enkel door de leden van de Zusters Hulpvereniging, maar door alle vrouwen.

De deugden waarvan ik spreek zijn deze:

1. Zij arbeide met haar man.
2. Zij vervulde haar zending om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen.
3. Zij bad met haar man.
4. Zij leerde, begreep en waardeerde het Evangelie.
5. Samen met haar man onderwees zij het Evangelie aan haar kinderen.

De eerste vermelding van Eva als een sterfelijke vrouw vindt men in het eerste vers van het vijfde hoofdstuk van Mozes in de Parel van Grote Waarde. Er staat:

„En nadat Ik, de Here God, hen had uitgedreven, begon Adam de grond te bewerken, en heerschappij te verkrijgen over alle dieren des velds, en zijn brood in het zweet zijns aanschijns te eten, zoals Ik, de Here, hem had geboden. En Eva, zijn vrouw, arbeide met hem.” (Mozes 5:1.)

Arbeiden met haar man werd een harde noodzaak naarmate zij en Adam de betekenis van de verklaring van de „Here God” begonnen te beseffen:

„... zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens.

Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, ...

In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, ...” (Genesis 3:17—19.)

Deze nobele vrouw „arbeide met” haar man, in hun dappere eenzame strijd om een bestaan. Het woord „met”

zoals het hier wordt gebruikt, is zeer betekenisvol. Er wordt meer mee bedoeld dan lichamelijke arbeid. Het duidt ook op een gemeenschappelijk doel, samenwerking en liefde. In dit arbeiden met haar man stelde zij een voorbeeld het nastreven waard voor al haar dochters tot aan de jongste generatie.

Alhoewel sindsdien de aard van het werk van de vrouw veranderd is, is de waarachtige verhouding tussen man en vrouw niet veranderd. Zelfs wanneer omstandigheden het werken van de vrouw buitenshuis voor het onderhoud van haar gezin rechtvaardigen, dient zij te arbeiden „met” haar man en niet op haar eigen houtje of in conflict met hem.

Na het vaststellen dat zij „arbeide met hem”, maakt het verslag duidelijk dat zij zich niet onttrok aan de verantwoordelijkheid van het moederschap. Het vermeldt:

„En Adam bekende zijn vrouw, en zij baarde hem zoons en dochters, en zij begonnen zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen.” (Mozes 5:2.)

Later wordt ons verteld dat zij Kain en Abel baarde. (Mozes 5:16—17.) Vermoedelijk baarde zij Seth en vele andere kinderen, want het verslag zegt dat Adams dagen, nadat hij Seth had gewonnen „zijn achthonderd jaren geweest, en hij gewon . . . zoons en dochters.” (Mozes 6:10—11.)

De opdracht kinderen te baren die de Heer gaf aan Eva en aan de vrouwen in het algemeen, wordt heden ten dage door velen vermaad. De vuigheid van onze samenleving die aan de ene kant zulke gruwelen als onkuished en andere vormen van losbandige liederlijkheid toereert, aanmoedigt en zelfs veroorzaakt, en aan de andere kant abortus wettigt, geboortebeperving aanmoedigt en soms tracht op te leggen, is een ontwijding van de functies van het leven. Als deze gebruiken niet worden tegengehouden en gekenterd, zullen zij ons tot de ontarding van Sodom en Gomorra brengen, met dezelfde tragische gevolgen.

Keer op keer is de Heer uitgevaren tegen zulke gruwelen. Hij heeft ze veroordeeld in de tien geboden; in de bergrede zoals Hij hem gaf in Palestina en zoals Hij hem later gaf aan de Nephieten. Hij veroordeelde hen aan het begin van deze laatste bedeling.

In afdeling 59 van de Leer en Verbonden, nadat Hij gezegd heeft „Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven,

noch doden", voegt Hij deze betekenisvolle woorden eraan toe: "noch iets dergelijks doen". Ik heb in de Schriften geen enkele vermelding gevonden van bepaalde overschreden overtreedingen die de Heer gelijk zou achten aan overspel en doodslag; maar gezien het verband waarin deze woorden gebruikt worden, is het niet onwaarschijnlijk dat moedwillige abortus erbij zou horen. Vrouwen van de Kerk moeten voortgaan het edelste blik ter aarde te zijn tegen deze verdorven en gruwelijke praktijken.

De meeste vrouwen van de Zusters Hulpvereniging hebben een goddelijke opdracht om zicht te „vermenigvuldigen en de aarde te vervullen”, net als toentertijd moeder Eva. Door te trachten haar onderworpenheid aan dit goddelijke gebod na te komen, zullen zij de meest zekere weg naar heerlijkheid vinden.

De derde vermelding van Eva als sterfelijk wezen laat haar zien te zamen met haar man in een verenigd aanroepen van de Heer:

„En Adam en zijn vrouw Eva riepen de naam des Heren aan, en zij hoorden de stem van de Here uit de richting van de Hof van Eden, Die tot hen sprak, en zij zagen Hem niet; want zij waren uit Zijn tegenwoordigheid gesloten.” (Mozes 5:4.)

Dit is de eerste schriftuurlijke vermelding van gebed onder stervelingen. Het was geen gewoon gebed. De omstandigheden waaronder het werd opgezonden waren geen gewone omstandigheden. Toen Adam en Eva verdreven werden uit de Hof van Eden, waren zij verbannen — dat wil zeggen buitengesloten van de tegenwoordigheid van de Heer. Door lijden, zwoegen en smart ontrukten zij aan de aarde een bestaan voor zichzelf en voor degenen die van hen afhankelijk waren. Zij hadden geworst met de vragen en problemen eigen aan het grootbrengen van een gezin, zonder kennis van het doel van het sterfelijke leven of het totale plan voor het eeuwige leven.

Het lijkt alsof zij, door hun enorme verwardheid en vertwijfeling, en door herinnering aan hun omgang met de Heer in de Hof van Eden, ertoe werden gedreven Hem aan te roepen om hulp. Dit was een kritiek besluit. Niet alleen was het noodzakelijk voor hen om te bidden — alhoewel zij het op dat moment niet beseften — het was onontbeerlijk voor hen om kennis en begrip van het Evangelie te ontvangen.

Heden ten dage is samen bidden onontbeerlijk voor echtparen die hun gezinnen bij elkaar willen houden en voeren op de weg van het eeuwige leven. De wijze vrouw en moeder zal zich inspannen haar huiselijke omstandigheden zo te organiseren dat dagelijks gezinsgebed wordt bevorderd. Wanneer zij met haar man en andere gezinsleden knielt en de naam des Heren aanroept, volgt zij niet alleen het voorbeeld van Eva, zij volgt ook de raad op van de profeet Joseph om haar man tot goede daden op te wekken. Samen bidden bezorgt het gezien een wezenlijke vooruitgang op de weg naar het eeuwige leven.

In antwoord op hun aanroepen gaf de Heer Adam en Eva twee geboden. Ten eerste „... dat zij de Here, hun God, moesten aanbidden...” (dit is voor het eerst dat sterfelijke wezens werd geboden te bidden) en ten tweede dat zij „... de eerstelingen hunner kudden moesten offeren als een offerande tot de Here...” (Mozes 5:5.)

De gevolgen van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan deze geboden gaven Eva de gelegenheid haar grote verstandelijke en geestelijke vermogens te tonen tot het begrijpen en waarden van de waarheden van het Evangelie. Adam gehoorzaamde het gebod des Heren.

„En na vele dagen verscheen er een engel des Heren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan de Here? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Here gebod het mij.” (Mozes 5:6.)

En toen begon de engel het Evangelie aan Adam te onderwijzen. Hij vertelde hem dat de offerande die hij offerde een „gelijkenis van de... (oneindige) offerande” was die Jezus zou brengen in het midden des tijds; dat Jezus de Zoon van God zou zijn — Zijn Eniggeborene in het vlees.

Niet alleen van de engel ontving Adam onderwijs, ook de Heilige Geest kwam en onderwees hem, en God zelf „door Zijn eigen stem” onderrichtte hem. Hij werd onderwezen betreffende het voortbestaan, de schepping van de aarde — waaraan hij zelf had deelgenomen maar hetgeen hij nu vergeten was — de val, de reden voor de sterfelijkeheid, de zending van Christus en het gehele plan van het Evangelie; geloof in de Heer Jezus Christus, bekering, doop door water ter vergeving van zonden, doop door vuur voor de gave van de Heilige Geest, de opstanding, onsterfelijkeheid en het eeuwige leven.

„En toen de Here met onze vader Adam had gesproken, geschiedde het, dat Adam de Here aanriep, en hij werd door de Geest des Heren weggevoerd, en hij werd in het water gedragen, onder het water gelegd en uit het water voortgebracht.

En aldus werd hij gedoopt, en de Geest Gods daalde op hem neder, en aldus werd hij uit de Geest geboren, en werd hij levend gemaakt naar de inwendige mens.

„En hij hoorde een stem uit de hemel, die zeide... Zie, gij zijt één in Mij, een zoon van God; en aldus kunnen allen Mijn zonen worden.” (Mozes 6:64—66, 68.)

Dit evangelieplan was groot nieuws voor Adam. Het openbaarde hem de weg waarlangs hij en alle mensen van gevallen sterfelijkeheid zich opnieuw kunnen verheffen tot de tegenwoordigheid van Good.

„En te dien dage prees Adam God, en hij was vervuld en begon te profeteren met betrekking tot alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en ik zal wederom in het vlees God zien.” (Mozes 5:10.)

En wat was Eva's reactie? Het verslag vermeldt:

„En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles en was verheugd, en zeide: Ware het niet tengevolge van onze overtreding, dan zouden wij nimmer nakomelingen hebben gehad, en nimmer goed en kwaad en de vreugde van onze verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.” (Mozes 5:11.)

Men zegt dat vrouwen loszinnig praten. Ik ken in de Schriften geen enkele verklaring met meer inhoud en begrip en wijsheid dan die korte alinea gesproken door moeder Eva. Haar begrip, aanvaarding en waardering voor de openbaringen ontvangen door haar man, die zich met de hemel onderhield, kenmerken haar als de bezitster van een groot verstand, een edel karakter en een verfijnde ziel.

Het is niet altijd gemakkelijk geweest voor een vrouw om de openbaringen gegeven door haar echtgenoot te ontvangen. Sariah klaagde tegen Lehi:

... dat hij maar visioenen ontving; zij zeide: Zie, gij hebt ons uit het land onzer erfenis weggevoerd, en mijn zoons zijn niet meer en wij komen om in de wildernis." (1 Nephi 5:2)

De vrouw van de profeet Joseph had moeite hem te begrijpen. Misschien kent u wel sommige vrouwen die klagen over de tijd die hun echtgenoten besteden aan kerkelijk werk.

Het is niet eenvoudig om ten volle de opluchting en de vreugde en de blijdschap te beseffen die door Adam en Eva werden gevoeld bij het vernemen van het goede nieuws van het Evangelie. In de geruime tijd sinds zij Eden hadden verlaten, hadden zij op de moeilijke manier geleerd — door ondervinding. Tijdens hun zwoegen en lijden gaf Eva zich zeker over aan gevoelens van zelfbeschuldiging en spijt over haar aandeel in het tweegbrengen van hun verbanning uit de Hof, want op dit tijdstip wisten zij noch Adam noch iemand van hun nageslacht iets van het plan van zaligheid, noch de betekenis van hun daad in de Hof die het bewerkstelligde. Zo kwam het dat zij bij het ontvouwen van het Evangelie, openbaring op openbaring, met geboeide aandacht luisterde, vernam, gehoor gaf, begreep en verheugd was. Haar verstand vatte de betekenis van dit alles en haar geest sprong op. Het was met grote opluchting en verrukking dat zij gestalte gaf aan de gevoelens van haar ziel in de majestueuze woorden:

... Ware het niet tengevolge van onze overtreding, dan zouden wij nimmer nakomelingen hebben gehad, en nimmer goed en kwaad en de vreugde van onze verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft." (Mozes 5:11.)

De man en de kinderen van een vrouw die het Evangelie kan leren, begrijpen en waarderen zoals moeder Eva dat deed, zijn werkelijk bevoorrecht. In dit opzicht was zij een uiterst waardig voorbeeld.

De Schrifturen benadrukken nog een fase van haar gedrag dat het navolgen waard is. Met haar man onderwees zij hun kinderen het Evangelie.

Bij het openbaren van het Evangelie aan Adam, zei de Heer:

... wanneer zij (hun kinderen) beginnen op te groeien, ontstaat ook de zonde in hun hart, en zij smaken het bittere, opdat zij het goede mogen weten te waarderen.

En het is hun gegeven goed van kwaad te kunnen onderscheiden; daardoor kunnen zij naar eigen willen handelen (wij kunnen ze niet altijd controleren, maar wij kunnen ze onderwijzen); en Ik heb u nog een wet en nog een gebod gegeven." (Mozes 6:55—56.)

En de andere wet die hen gegeven werd was de wet van bekering en vergeving.

„Onderwijst dit daarom aan uw kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beerven, want niets, dat onrein is, kan daar of in Zijn tegenwoordigheid wonen; ...

Daarom geef Ik u een gebod om uw kinderen deze dingen vrijelijk te onderwijzen, ...

En Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend." (Mozes 6:57—58; 5:12.)

Heden ten dage staan alle ouders der Kerk onder goddelijk bevel Adam en Eva in dit opzicht na te volgen. In november 1831 zei de Heer:

... voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (Leer en Verbonden 68:25, 26, 28.)

En nu, bij wijze van epiloog: als in de toekomst iemand van u, als u denkt aan moeder Eva, zich herinnert dat zij met haar man arbeidde; haar zending om te vernienigvuldigen en de aarde te vervullen volbracht; met haar man bad; het Evangelie leerde, begreep en waardeerde; haar kinderen het Evangelie onderwees, en dit gedenkend streeft haar voorbeeld na te volgen, zullen deze opmerkingen hun doel hebben bereikt.

Dat God u moge zegenen, bid ik in Jezus' naam. Amen.

Smaak geven, marinieren en bevochtigen

DOOR FLORENCE B. PINNOCK

Een aantal van u hebben geklaagd dat zoveel recepten in de nieuwe kookboeken alcoholische dranken vereisen. De recepten zijn aantrekkelijk en u wilt ze graag opnemen in uw repertoire. U vraagt waardoor de wijnen en likeuren in deze recepten vervangen kunnen worden want u heeft geen enkele alcoholische drank in huis. Wij geven u een paar wenken.

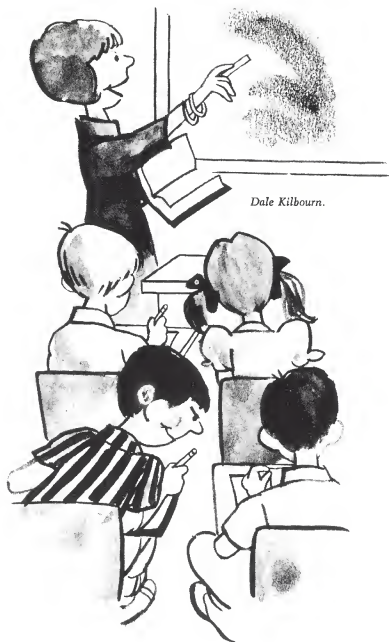
Alcoholische dranken worden bij het koken meestal om drie redenen gebruikt: ten eerste om de gerechten smaak te geven; ten tweede om vlees mals te maken; en ten derde om cakes en koekjes en nagerechten. De smaakwestie kunnen wij opvangen met het gebruik van extracten uit flesjes. Het marinieren en mals maken is een groter probleem. Het is het zuurgehalte van de alcohol dat het mals worden van het vlees bevordert. Appelsap, citroensap en azijn kunnen bij het marinieren gebruikt worden als vervangingsmiddel. Ter vervanging van wijn kan witte druivensap goede diensten bewijzen.

Onthoud steeds dat wanneer een recept een droge wijn vereist, een niet-zoet vervangingsmiddel moet worden gebruikt. Sommige mensen gebruiken het vocht van een blikje garnalen voor dit doel. Vruchtensappen, zoals sinaasappel- en druivensap kunnen de wijn vervangen in vruchtencakes, koekjes en nagerechten.

Als u een zware, donkere vruchtencake wilt bevochtigen, moet u hem stevig in een doek, gedrenkt in donkere druivensap, pakken. Dit komt tevens de heerlijke smaak van de cake ten goede. Witte druivensap wordt het beste gebruikt om een lichte vruchtencake te bevochtigen en smaakvol te maken.

Witte druivensap is heerlijk als u toevoegt aan een vruchtencocktail. Appelsap kan het bier of de wijn vervangen bij een kaasfondue. Consommé en bouillon kunnen ook weleens de drank vervangen. Voegt u er dan citroensap aan toe om de smaak te verhogen en om een eventueel te veel aan zout in het recept weg te werken.

ZONDAGSSCHOOL

Een leraar kan zeggen: „Leerlingen, terwijl jullie deze examenopgaven maken, zal ik opletten om er zeker van te zijn dat jullie niet spieken.“ Maar hij kan ook zeggen: „Leerlingen jullie zullen deze opgaven eerlijk maken, ik vertrouw erop dat jullie eerlijk zijn.“ Welke uitdaging beantwoordt aan het gewenste?

„Connie, je zult vanavond voor de eerste keer alleen thuis zijn. Je hoeft echt niet bang te zijn.“

„De opdracht voor morgen is het lezen van het volgende hoofdstuk. Harold wees deze keer voorbereid.“

Als leraars en ouders onderschatten of ontdekken wij dikwijls de kracht van suggestie. Soms is de beste weg om iemand een bepaalde handeling te laten verrichten hem te vertellen dit *niet* te doen. Als moeder tegen Connie zegt dat zij niet bang hoeft te zijn suggereert zij dat Connie *wel eens bang zou kunnen zijn*. Is het mogelijk dat Connie nooit gedacht had om angst te hebben totdat zij vernam dat moeder het van haar „verwachtte“?

Een leraar van een seminarie welke 's morgens vroeg werd gehouden kon niet begrijpen waarom zijn leerlingen niet vroeg genoeg aanwezig waren zodat de klas op tijd kon beginnen. Na een zorgvuldig onderzoek van de situatie ontdekte hij dat de leerlingen voelden dat hij „verwachtte“ dat zij te laat kwamen. Een zondagsschoolleraar kon niet begrijpen waarom de jongens niet in de klas wilden komen

Wat verwacht u?

DOOR MILFORD C. COTTRELL

en rustig wilden gaan zitten zoals de meisjes. Weer bemerkte hij dat zowel de jongens als de meisjes zich gedroegen zoals zij voelden dat hij „verwachtte“ dat zij zich zouden gedragen.

De hierboven aangehaalde voorbeelden illustreren hoe wij een negatief gedrag kunnen uitlokken door onze verwachtingen.

Positieve verwachtingen kunnen het gedrag op een soortgelijke wijze beïnvloeden.

Van een jonge man die meerderjarig was geworden werd bij toeval opgevangen dat hij zijn vader vertelde: „Pa, de reden dat wij kinderen altijd naar de avondmaals-

vergaderingen gingen, was omdat we wisten dat u en moeder van ons verwachtten dat wij daar waren."

Deze verwachting werd door de kinderen gevoeld en vervuld, zelfs hoewel de ouders zelden rechtuit hebben gezegd dat de kinderen naar de avondmaalsvergadering moesten gaan.

Laten wij nu eens kijken naar de jongeman wiens vader altijd de priesterschapsvergaderingen bijwoont. Als de jongen bijna twaalf jaar is, leggen zijn vader en zijn bisschop hem uit wat er van hem verwacht wordt wanneer hij het priesterschap aanneemt. De eerste zondag nadat de jongen tot diaken geordend is roept zijn vader hem en zegt dat het tijd is om zich klaar te maken voor de priesterschapsvergadering. Dit geschiedt iedere zondagmorgen.

**DE SERENE, STILLE
SCHOONHEID VAN EEN HEILIG
LEVEN IS DE MACHTIGSTE
INVLOED IN DE WERELD NA DE
MACHT VAN GOD.**

PASCAL

De jongen weet wat er van hem verwacht wordt en zelden zal hij zijn verantwoordelijkheid ontkennen. (Eén van die jongens liet zijn wekker om tijd aflopen, zodat vader hem niet behoefde te wekken. Toen op een zondag vader zich versliep ging de jongen zijn vader roepen en vragen of hij die morgen naar de priesterschapsvergadering ging.)

Op een ringvergadering voor bisschoppen werd een bisschop gevraagd uit te leggen waarom de mensen van zijn wijk, die geroepen waren om te dienen in de hulporganisaties, hun verantwoordelijkheden zo ten volle schenen na te komen en hun werk zo goed deden. De bisschop antwoordde dat wanneer hij en zijn raadgevers een toekomstige leraar of ambtenaar interviewden, zij uitlegden wat er van hem werd verwacht wanneer hij zijn roeping zou aanvaarden. Zij toonden altijd hun vertrouwen in de persoon en in zijn bekwaamheid om het werk goed te doen; maar zij gaven ook te kennen dat indien hij niet aan zijn roeping in overeenstemming met hun verwachtingen kon voldoen zij liever probeerden een ander te vinden voor deze taak. Andere bisschoppen, die in deze vergadering aanwezig waren, erkenden dat wanneer zij een persoon moesten roepen tot een functie in de wijk, zij dikwijls zeiden: „Nu, dit zal u niet veel tijd kosten.” Het gevolg was dat velen van hun medewerkers niet veel tijd besteedden aan hun werk.

Sommige ouders hebben speciale spaarrekeningen die zij „zendingsfonds” noemen, op naam van hun kinderen. Er zijn twee belangrijke redenen hiervoor. De eerste is duidelijk — de financiële problemen, die men ontmoet wanneer men iemand in het zendingsveld onderhoudt, worden aanzienlijk vermindert. De tweede reden is minder duidelijk: Het is het gevoel van het kind, dat al vroeg in het leven begint, dat men van hem verwacht dat hij op zending gaat. Omdat van hem wordt verwacht dat hij op

zending gaat, wordt er ook van hem verwacht zichzelf voor te bereiden door gehoorzaam te zijn aan de geboden en het Evangelie te bestuderen. Weinig jonge mensen, die op deze wijze zijn opgevoed, zullen de roeping om het zendingsveld in te gaan weigeren — en zij zijn gewoonlijk zeer goede zendingelingen omdat zij goed zijn voorbereid.

Toen een docent aan een westerse universiteit de leiding had bij het eindexamen, liet hij de studenten merken dat hij „verwachte” dat zij probeerden te spieken. Hij stond op de lessenaar en aldus kon hij zeer zorgvuldig iedereen gadeslaan die aan het examen werkten. Omdat hij reeds bij een voorafgaand examen zeer duidelijk had getoond dat hij verwachtte dat zij spiekten, waren de studenten nu voorbereid de uitdaging aan te nemen. Zij hadden vele slinkse manieren gevonden om elkander te helpen gedurende het eindexamen — en zij gebruikten deze onder het wakende oog van hun docent.

Op de Brigham Young Universiteit blijft de docent niet in de klas wanneer de studenten hun examenopgaven uitwerken, tenzij zijn aanwezigheid noodzakelijk is om gedeelten van het examen uit te leggen en te verduidelijken. Er is een goede reden om aan te nemen dat er op de BYU aanzienlijk minder wordt gespiekt dan op vele andere universiteiten. Zou dit komen doordat de studenten bij het examendoen handelen zoals zij voelen dat men „verwacht” dat zij handelen?

Als ouders zijn wij de belangrijkste leraren die onze kinderen hebben. Wat denken onze kinderen dat wij van hen verwachten? Tonen wij door ons gedrag dat wij verwachten dat zij getrouw zijn aan aanvaardbare normen of laten wij hen voelen dat wij hen niet vertrouwen?

Veel nieuwigheden zijn ontwikkeld door succesrijke leraren om hun verwachtingen aan hun leerlingen duidelijk te maken. Hier bijvoorbeeld een manier om een zich slecht gedragende leerling te benaderen: Vraag hem enige minuten na te blijven. Zeg hem op kalme toon dat zijn gedrag niet kan worden toegelaten in de klas, stel een of twee mogelijkheden voor om dit te verbeteren — misschien een onderhoud tussen leraar en ouders, de bisschop of de zondagsschoolsuperintendent. Vraag dan aan de leerling wat hij er zelf van denkt. Hij zal waarschijnlijk een verandering voorstellen om zijn gedrag te corrigeren; als hij dit niet doet, kan de leraar dit voorstellen. Vraag nadat al deze keuzemogelijkheden zijn besproken, de leerling welke hij verkiest. Gewoonlijk zal hij verkiezen zijn eigen gedrag te veranderen. Wees het met hem eens dat dit zeer wenselijk is, maar laat hem weten dat indien dit geen resultaat oplevert andere oplossingen moeten worden overwogen.

Wanneer het probleem wordt aangepakt zoals is voorgesteld, dan weet de leerling wat de leraar van hem verwacht en wat hij kan verwachten van de leraar. Een waarschuwing op dit punt is: Een leraar moet onder gegeven omstandigheden nooit iets beloven of met iets dreigen, *tenzij hij er zeker van is gevolg er aan te zullen geven*. De leerling zal een zeker gedrag vande leraar verwachten en de leraar zal in moeijlichkeiten geraken als de leerling bemerkt dat hij niet meent wat hij zegt.

Behandel de persoon alsof hij was zoals u verwacht dat hij zal zijn en hij zal worden wat u van hem verwacht.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1968

Een jongen van grote betekenis

„Goedemorgen, Señor Martínez! Hoe maakt u het op deze mooie morgen?“ zei Juan. Hij lachte de oude man toe, die over zijn werkbank gebogen stond.

„Uitstekend!“ antwoordde Señor Martínez, terwijl hij van zijn werk opkeek.

„Kom eens hier, Juan, en kijk eens naar deze gordel, waaraan ik bezig ben. Ziet dat vogeldessin er goed uit?“

„O, zeker, Señor Martínez,“ zei Juan, terwijl hij het prachtige stukje lederwerk bekeek. „Die vogel ziet er zo echt uit dat het lijkt alsof hij zo van die gordel zou kunnen opvliegen.“

Señor Martínez glimlachte verheugd. „Dank je wel, Juan. Je hebt me fijn geholpen.“

Juan liep de dorpsstraat af. Hij was op weg om een kan geitemelk te halen bij Señor Morales, die aan de andere kant van het dorp woonde. Die melk was voor Juans kleine broetje Pepe.

En verhaal uit Mexico
DOOR ROSALIE W. DOSS

Juan ging iedere morgen om die melk. Iedere morgen bleef hij ook hier en daar even langs de weg staan om zijn vrienden en burens te begroeten.

Ondanks zijn stralende glimlach voelde Juan zich vanmorgen toch wel een beetje bedroefd. Hij zei: „Als ik maar zulke prachtige dingen uit leer kon maken als Señor Martínez. Dan zou ik me gewichtig voelen. Señor Martínez moet wel zowat de belangrijkste man van ons dorp zijn.“

Maar Juan bleef niet lang verdrietig. Toen hij Señora García uit haar keurig gewitte ruw-stenen huisje zag komen, zong Juan: „Goedemorgen, Señora García.“

„Ha, Juan, ben jij het,“ riep Señora García vrolijk uit. „Ik stond er al op te wachten tot je voorbij zou komen. Vandaag is het marktdag voor mij. Zou je me even een handje kunnen helpen met deze manden? Die wil ik over Benito's rug slijpen.“

„Ik zal u graag helpen, Señora García,“ zei Juan meteen.

Benito, de kleine bruine pakezel, stond doodstil terwijl Juan Señora García hielp de manden op zijn rug te laden. Die manden moesten precies in evenwicht hangen, zodat het diertje er onder het dragen geen last van zou hebben. In de manden zaten, maiskolven, pompoenen, stukken suikerriet en risten sierkalebassen.

Señora García bracht niet alleen haar eigen produkten naar de markt, maar ze vervoerde ook het een en ander dat door haar burens werd verbouwd. Señora García was n.l. de enige in het dorp die een pakezel bezat.

Toen ze klaar waren met het opladen van Benito, gaf Señora García Juan een stukje suikerriet. „*Gracias!*“ zei ze, wat zoveel als „dank je wel“

betekent. „Zonder jouw hulp zou ik nooit Benito hebben kunnen opladen, Juan.“

Juan liep verder de straat af, knabbelend op het heerlijke zoete suikerriet. Wat wilde hij zelf graag een pakezel hebben! Dan kon hij ook voor zijn burens naar de markt gaan, net als Señora García. Dan zou hij zich beslist heel gewichtig voelen.

Het verdrietige gevoel begon weer terug te komen, maar het duurde niet lang. Onderweg kwam Juan telkens bekenden tegen. En steeds weer verhelderde Juans stralende glimlach zijn gezicht als hij de mensen groette.

Bij het huis van Señor Morales heerste veel verwarring en geschreeuw.

„Wat is er aan de hand, Señor Morales?“ vroeg Juan, maar hij had al een idee dat hij het wel wist.

„Mijn geiten lopen weer eens los. Die schelmen zijn uit hun hok gebroken,“ schreeuwde Señor Morales hem toe.

„Ik zal u wel even helpen ze te vangen,“ zei Juan, terwijl hij zijn melkan neerzette. Vrijwel elke morgen hielp Juan Señor Morales bij het vangen van zijn lastige geiten, die niets liever deden dan uit hun hokken te breken.

Met de hulp van Juan duurde het niet lang of de geiten zaten weer in hun hok.

Nadat Señor Morales Juan had bedankt en zijn kan met melk had gevuld, ging Juan weer op weg naar huis terug, maar de hele weg liep hij te denken hoe heerlijk het zou zijn zo'n prachtige kudde geiten te hebben, ook al waren ze ondeugend. Dan kon hij de overige dorpelingen van melk voorzien, net als Señor Morales. Dan zou hij zich pas echt een man van gewicht voelen.

Juan gaf de kan melk aan zijn moe-

der en ging toen weer naar buiten, het erf op. Hij dacht maar steeds: „Iedereen in dit dorp betekent veel meer dan ik.“

Juist op dat moment gebeurde het! Juan was met zijn gedachten zo ver weg en hij was zo verdrietig, dat hij die grote steen niet opmerkte. Holderdebolder! Pats! Boem! Daar struikelde Juan over de steen en hij viel heel hard op de grond. Een felle pijn ontstond in zijn enkel en schoot omhoog in zijn been.

„Heb je je bezeerd, Juan?“ riep zij moeder.

„Ik geloof dat ik mijn enkel heb bezeerd,“ kreunde Juan.

Zijn moeder betastte voorzichtig Juans voet en enkel. Toen slaakte ze een diepe zucht van verlichting. „Hij is alleen maar verstuikt. Ga er maar een paar dagen mee omhoog zitten, dan is die enkel wel weer zo goed als beter.“

De volgende morgen stond de zon al hoog aan de hemel, toen Juan, vanaf zijn stoel bij het venster vroeg: „Wie gaat er nu vandaag Pepe's melk halen?“

„Ik ga wel, zodra ik klaar ben met mijn werk in huis,“ zei de moeder van Juan, maar ze hoefde niet eens te gaan. Buiten klonk een schreeuw. Het was Señor Morales. Hij zei: „Toen Juan niet kwam opdagen voor de melk, heb ik die zelf maar even meegebracht. Ik was wat ongerust. Wat is er met Juan gebeurd?“

Voordat Juan of zijn moeder kon antwoorden, kwam de oude Señor Martinez er aan strompelen. „Waar is Juan? Ik heb hem vanmorgen gemist.“

„Ik ook al,“ sprak een andere stem. Het was Señora Garcia.

Toen legden Juan en zijn moeder uit hoe hij zijn enkel had verstuikt en hoe Juan een paar dagen met zijn voet rust zou moeten houden.

Inmiddels had er zich buiten, voor Juans venster, een hele menigte verzameld. Ze zeiden allemaal tegen Juan hoe het hun speet dat hij een ongeluk had gehad.

Juan glimlachte tegen zijn vele vrienden en burens en zei: „Ik had niet gedacht dat iemand me zou missen. Ik dacht niet dat ik iets te betekenen had!“

„Hoe zou ik mijn koppige geiten de baas kunnen blijven als jij me daarbij niet een handje hielp?“ vroeg Señor Morales met een brede grijns.

„Hoe zou ik naar de markt kunnen zonder jouw hulp?“ zei Señora Garcia. „Benito en ik kijken iedere morgen naar je uit.“

„Ja, en hoe zou ik ooit mijn dag kunnen beginnen zonder jouw vrolijke groet?“ zei de oude Señor Martinez. „Jouw vriendelijkheid en opgewekte lach maken dat jij de belangrijkste jongen in ons hele dorp bent.“

Juan glunderde nu met zijn hele gezicht. Er was nu totaal geen steekje droefheid meer in zijn hart. Natuurlijk verbeeldde Juan zich niet werkelijk dat hij de belangrijkste jongen van het hele dorp was, maar het gaf zo'n blij, warm gevoel van binnen te weten dat zijn vrienden en burens zo'n goede dunk van hem hadden. Dit gaf hem het gevoel dat hij toch wel iets waard was en dat men op hem gesteld was. En wat is er eigenlijk belangrijker dan dat!

Edie, het eendje

DOOR J. C. DAEM

Negen eendjes waggelden het bochtige paadje af, op weg naar de vijver om er hun dagelijks rondje te zwemmen. Er was één wit eendje bij, dan kwamen er zeven bruine eendjes en ten slotte had je Edie, die als altijd achteraan kwam.

Dora, het witte eendje, had veren als parels. Haar pootjes waren slank en goudgeel. Haar voetjes waren net zo oranjeleurig als de zon. Het witte eendje dat Dora heette was fijngebouwd en mooi om te zien en dat wist ze best. Ze ging *altijd* voorop.

Achter haar snaterden en snaptten de zeven bruine eendjes. Aan het eind van de rij liep Edie, in zijn eentje. Dat kwam door zijn voeten.

Die waren gewoonweg kolossaal groot. Jonge kikkertjes zagen ze aan voor bladeren van waterlelies. Natuurlijk duikelde Edie telkens over de kop als hij even vergat hoe abnormaal groot zijn voeten waren. Soms bleef zijn snavel vast in de modder steken. Dan weer stootte hij zijn kop en dan giechelden de bruine eendjes altijd zo en de trotse Dora hinnikte dan zachtjes en spottend, of ze begon gewoon hardop te lachen, wat nog erger was.

Op die dag was het mooi, helder weer. De zon scheen, de vogels zongen en de vlinders streken op de bloemen neer.

De arme Edie zag niets van dat alles. Hij ploeterde voort en probeerde niet over die grote voeten van hem te struikelen. En ditmaal deed hij dat bij uitzondering dan ook niet, maar hij kwam zo langzaam en voorzichtig vooruit, dat hij een verbazend stuk

achter was geraakt, toen de andere eendjes de vijver al hadden bereikt.

Dora daalde af in de vijver, bijna zonder die te rimpelen. Ze zwom op het water als een sneeuw witte zeilboot. Achter haar volgden de bruine eendjes als bruine roeiboortjes. Toen Edie echter het koele water bereikte, viel hij er met een plons in. Zijn staart ging omhoog. Zijn kop ging naar omlaag. Het water voelde lekker aan voor zijn arme, warme voeten. Hij ging kopje onder. Hij dook en was blij dat niemand die voeten van hem kon zien, die nu in het water verborgen waren.

Toen hoorde hij opeens iets. O, wat een herrie, wat een kabaal! Dora, de mooie Dora sloeg met haar vleugels en krijste als een kraai met een schorre keel.

De zeven bruine eendjes zwommen in malle kringetjes om haar heen, als maar in het rond, en niemand deed iets. Dat was het enige wat ze bedenken konden.

Dora's gekrijs ging over in gerochel. Drie witte veren vielen uit haar vleugels en bleven op het water drijven. Hierdoor schrokken de zeven bruine eendjes zo hevig, dat ze het kleine beetje verstand dat ze hadden totaal verloren. Ze roeiden met hun pootjes alsof het scheepsschroeven waren. Ze vluchtten dwars over de vijver, over de drassige oever, regelrecht de struiken in, waar ze zich verstopten — alle zeven, maar Edie niet. Edie gebruikte zijn te grote platvoeten als peddels.

(wordt vervolgd op blz. 56)

CHRISTOPHER FLINT

Het grootste geheim van Afrika

Mauri, de negerjongen, rende door de donkere, stille rimboe op zijn zwarte benen, die al geschramd waren en bloedden van de doornige ranken die het pad omzoonden, dat hem terugvoerde naar het kamp van de blanke mannen. Zijn lichaam glinsterde in het zweet en moeizaam hijgend ging zijn adem. Hij had een geheim ontdekt — een reusachtig belangrijk geheim — en hij was verlangend om dit nieuws aan de *bwana* te vertellen.

Opeens stond hij stil, rillend onder een kille golf van angst die hem plotseling overspoelde. Angstig door-

liepen zijn ogen de wildernis achter hem, op zoek naar de herkomst van het lawaai dat hij meende te hebben gehoord. Hij verwachtte niets anders dan een kudde spookolifanten in wilde vaart achter zich aan te zien rennen, maar er viel niets te bespeuren.

Desondanks zette hij het weer op een lopen, af en toe even stilstaand om over zijn schouder te gluren en de *panga* of inheemse bijl steviger te omklemmen. Eindelijk bereikte hij de *donga* (het ravijn) en vertraagde zijn schreden.

Toen hij tenslotte het kamp had

bereikt, wankelde hij naar de gebaarde expeditieleider toe, die toekeek hoe de inlanders een aantal pas-gevangen wilde dieren in hun kooien aan het voeren waren.

„Bwana!” hijgde Mauri. „Ik heb het gevonden! Ik heb de plaats gevonden, waarheen de Geweldiggen gaan om te sterven!”

„Ben je daar wel zeker van, jongen?” riep de blanke man uit. „Heb jij werkelijk het olifantenkerkhof gezien?”

Mauri knikte van ja, niet in staat om nog iets te zeggen. Zijn lichaam deed pijn, zijn keel dorstte naar water en zijn maag schreeuwde om voedsel.

De volgende morgen in alle vroegte leidde de jonge inlander de blanke mannen naar de plaats die hij had ontdekt. Deze lag vele kilometers weg en een groot gedeelte van het pad slingerde zich door een dicht oerwoud, waardoor de tocht slechts langzaam vorderde. Onderweg vertelde Mauri hoe hij die geheime plek toevallig had ontdekt.

„Ik zag Tembo, de koning der Geweldiggen,” zei Mauri, „en ik kon wel zien dat de tijd van de grote slaap voor hem was aangebroken, dus volgde ik hem. Hij liep mijlenver en eenmaal verloor ik hem uit het oog, maar ik vond zijn spoor weer terug en de volgende keer dat ik hem zag had de grote slaap hem al overmeesterd en hij lag daar tussen vele beenderen. Ik kwam er niet dichterbij, maar haastte mij om het u te gaan vertellen, *Bwana!*”

„Brave jongen!” De blanke leider sloeg de grinnekende jongen op zijn blote schouder. „Jij hebt ons een goede dienst bewezen en je zult ervoor worden beloond!”

Eindelijk bevonden de blanke mannen zich op een brede grazige hoog-

vlakte. De blanke *bwana* keek er even naar en juichte toen: „Die jongen heeft gelijk! We hebben het gevonden! Dit is het olifantenkerkhof. Nu zijn we rijk!”

Ongeveer dertig meter verderop lag Tembo, de olifantenkoning, die Mauri was gevolgd. Het geweldige

dier lag bewegeloos temidden van de blinkende doodsbeenderen van tientallen dode dieren. Stellig was dit een kerkhof, maar ongelukkigerwijze was het NIET het legendarische olifantenkerkhof.

De overal verspreid liggende, blinkende witte geraamten waren niet die van olifanten. Er waren er wel enkele, maar het merendeel der beenderen had aan vele andere verschillende diersoorten toebehoord. Bij nader onderzoek ontdekten de blanke mannen tot hun misnoegen dat een naburige water-

put de oorzaak was van die massale sterfte. Het water daarvan bevatte sterke alkali-afzettingen en toen de stervende olifant daar even had gerust om te drinken, had het vergiftigde water zijn dood slechts verhaast. Per slot van rekening was het legendarische olifantenkerkhof dus toch nog niet ge-

vonden, hoewel men er nog altijd naar zoekt.

Natuurvorsers geloven dat als zij de geheime plaats maar konden vinden waar olifanten heengaan om te sterven, zij dan een fortuin aan ivoren slagstanden zouden vinden. Volgens hun zeggen zou deze vreemdsoortige schat honderdduizenden — misschien wel miljoenen — guldens waard zijn.

Het is heel goed mogelijk dat er inderdaad zo'n wonderlijke plaats bestaat, omdat er ook thans nog in het noordelijk deel van Zuidwest-Afrika

een uitgestrekt gebied is van meer dan honderd zestigduizend vierkante kilometer dat nog grotendeels onverkend terrein is. Hoe groot ze ook zijn, toch zouden er in zo'n groot gebied nog heel wat olifanten — levend of dood — verborgen kunnen zijn.

Olifanten houden van water en lopen dikwijls voort over rivierbodems, met alleen maar de punt van hun slurf boven het wateroppervlak uitstekend, zodat zij kunnen ademen. Als uitstekende zwemmers zijn olifanten in staat om wel zes uur lang onafgebroken door te zwemmen! Er wordt dan ook wel eens een ander denkbeeld geopperd — n.l. dat van een kerkhof onder water. Zij die deze „onderwater-theorie“ zijn toegedaan wijzen op vele voorbeelden, waarbij inboorlingen blanken naar uitgedroogde rivierbeddingen en meerbodems hebben gevoerd en daar indrukwekkende stapels olifantenskeletten hebben aangewezen.

Zij die hier geen geloof aan hechten hebben hiervoor aanstonds een verklaring bij de hand. Zij zeggen dat er in de loop der jaren ook wel olifanten de verdrinkingsdood moeten sterven en dat hun gebeenten dan uiteindelijk door het water naar bepaalde gedeelten van meer- en rivierbodems worden gedreven, waar zij zich ophopen.

Daar blijft het dan bij. Bijna driehonderd jaar lang hebben de mensen al over dit onderwerp geredetwist. Op een goede dag zullen wij het misschien met zekerheid te weten komen, maar tot aan die opwindende dag als de waarheid aan het licht zal komen of olifanten inderdaad afzonderlijke kerkhoven hebben en zo ja, waar, zal dit nog een van Afrika's grote geheimen blijven!

Foto-Flip

Kunnen jullie Foto-Flip het juiste pad wijzen dat hij moet volgen, zodat hij kiekjes kan nemen van al deze dieren *zonder op zijn schreden terug te hoeven keren*?

Wat is dit?

De bezorger heeft een pakje bij zich voor één van deze mensen. Wat is het voorwerp dat zich in het pakje bevindt en voor wie is het bestemd? Weten jullie ook waarvoor dit voorwerp wordt gebruikt?

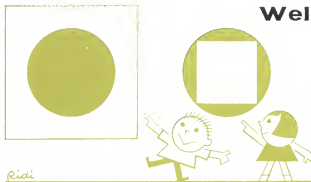
Antwoord: Het voorwerp is een stethoscoop en het is bestemd voor de dokter. Hij gebruikt dit om te luisteren naar geluiden in je borstkas.

Welke cirkel is het grootst?

Simon en Sonja zijn het er niet over eens welke cirkel het grootst is. Simon zegt dat zijn cirkel groter is en Sonja zegt hetzelfde van de hare. Wie heeft er nu gelijk?

Antwoord: Ze hebben geen van beiden gelijk. De twee cirkels zijn precies even groot.

(vervolg van blz. 52)

„Houd je kalm, ik kom er aan, hoor,” riep hij de wegwijnende Dora toe.

Snel fladderende was hij in een wip aan haar zijde. Hij legde zijn grote voeten tegen elkaar en dook diep, recht in de waterplanten die de arme Dora stevig vasthielden.

Edie gebruikte zijn voeten als kolschoppen. Hij trapte de modder los en trok aan de waterplanten. Toen was Dora bevrijd.

Het was een lange weg naar het

wateroppervlak. Edie kon het nauwelijks halen. Hij dook op in de zonneschijn en bleef op één plekje, waar hij maar wat rondreef.

Hij liet zijn kopje hangen. Wat was hij moe — maar hoe blij ook!

Toen hij wat uitgerust was, roeide hij terug naar de oever van de vijver. En in zijn kielzog zwom Dora, zo dicht ze maar bij hem kon komen.

Wat de zeven bruine eendjes betreft, die kwamen er achteraan, waar inderdaad hun plaats was.

Avondmaalsopzegging voor augustus

Junior-zondagsschool

Jezus zeide: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God,
met geheel uw hart, . . .”

Mattheüs 22:37

Senior-zondagsschool

Jezus zeide: „Dat is mijn lichaam, hetwelk voor u ge-
geven wordt; doet dat tot mijn gedachtenis.”

Lukas 22:19

**Ik zal nooit de les vergeten van mijn vader die hij ons jongens gaf
in de hooivelden toen wij, na negen ladingen hooi in de schuur te hebben
opgeslagen, naar het veld gingen om de tiende te halen.**

**Wij reden rechtstreeks naar de plaats waar wij de andere ladingen gehaald
hadden maar mijn vader zei: „Jongens, ga naar het
noorden, daar is het hooi beter.“ En ik zei: „Wij zullen het nemen
zoals het is.“ Dat leek me redelijk.**

Dit was slecht gras en in elk geval niet goed.

**„Nee, jongens, jullie rijden naar het noorden waar timotheegras is
vermengd met wild hooi. Dat is de lading voor tiende bestemd.“**

„Wel, we behoeven toch niet het beste te nemen.“

**„Ja, jongens, het beste is nog niet goed genoeg voor de Here.“
Dat was de beste les die ik ooit over tiende heb gehoord. De waarde van de
lading was niet hoog, maar vaders geest was van grote waarde omdat
deze ons beïnvloedde.**

President David O. McKay

Het geloof van de gemeente Clovis werd beloond

DOOR VIRGIL N. KOVALENKO

Op een zondagmorgen legde president Cary B. Lundberg van de gemeente Clovis (Nieuw Mexico) in de Westelijke Staten de priesterschap een probleem voor.

„Broeders,” zei hij, „wij hebben moeilijkheden. Wij zijn al vele maanden bezig met het bouwen van het tweede gedeelte van de kerk. Wij hebben de priesterschapsdragers gevraagd te komen helpen en zij hebben er goed gevolg aan gegeven. Nu zijn onze bouwzendingen overgeplaatst en onze bouwopzichter is van zijn taak ontheven. Maar wij hebben nog veel te doen. Wij moeten nog ongeveer 1580 vierkante meter gazon aanleggen en om dit te kunnen doen moeten wij deze grond eerst ploegen. Ik weet dat het onplezierig is voor onze gezinnen dat hun mannen elk weekeinde aan hun kerk moeten werken, maar eerlijk, ik weet niet hoe wij dit werk op tijd kunnen voltooien om dit gebouw zo vlug mogelijk te kunnen inwijden. Zijn er voorstellen?”

De broeders in het lokaal zaten rustig, ieder dacht aan de uren die hij buiten zijn gezin besteedde en ook aan de dringende wens de kerk te voltooien. Commentaar werd geleverd en ieder voorstel werd grondig besproken. Er werd voorgesteld alle priesterschapsdragers te vragen de volgende zaterdag de hele dag te komen werken. Maar enige leden van de groep merkten op dat de voorgestelde zaterdag „Armed Forces Day” was en veel gemeentelieden op de nabijgelegen luchtmachtbasis moesten werken.

Toen zei de tweede raadgever van het gemeentepresidentschap: „Waarom laten we het werk aan het gebouw niet een week rusten — laat de gezinnen een weekeind te zamen zijn en laten wij hen dan allen oproepen voor het werk?” Hij voegde eraan toe dat het weekeind volgend op de „Armed Forces Day” het drie dagen durende „Memorial Day”-weekend zou zijn en misschien zou dat een goede tijd zijn voor het werk.

Nadat alle voorstellen waren besproken, vatte president Lundberg deze samen: „Wij zullen een formele motie aan de gemeente voorleggen, niet alleen aan de broeders. Wij zullen er een werkdag voor het gezin van maken en een maaltijd ten bate van het bouwfonds hebben. De zusters kunnen die maaltijd verzorgen en wij zullen die op de parkeerplaats opdienen.”

President Lundberg vroeg toen of de gemeenteleden wilden deelnemen aan een vasten die van vrijdagmorgen 27 mei tot aan zaterdagmorgen 28 mei zou duren. Het voorstel werd eenparig aangenomen zowel in de priesterschapsvergadering als in de avondmaalsvergadering.

Nu schenen de problemen, die de gemeente te overwinnen had, zich te vermenigvuldigen. Men moest rekening houden met het weer. Dit oostelijk deel van Nieuw Mexico wordt voortdurend geteisterd door winden, soms door windvlagen met snelheden van meer dan 90 kilometer per uur! Het zou onmogelijk zijn te zaaien en te bemesten onder deze omstandigheden. Het had al weken lang niet geregend en de zon en de wind hadden de grond uitgedroogd.

De gebeden van de gemeenteleden hielden die week de vurige wens in dat de leden gezegend zouden zijn in hun wensen dat het zou regenen en dat toch de zaterdag een goede dag voor het werk zou zijn.

Op de woensdag vóór de werkdag was de lucht helder blauw en onbewolkt. Twee van de broeders waren gereed om de grond nat te maken gedurende de middag en de vroege avond. Spoedig echter maakten grote wolken de hemel donker. Na een bijzonder luide donderslag begon het te stortregenen. Het regende die hele nacht, de hele donderdag en ook de hele donderdagnacht. De vrijdagmorgen beloofde nog meer regen.

Toen president Lundberg vrijdag op het punt stond naar zijn werk te gaan keek hij naar de donkerbevolkte lucht en bad: „Wij danken U, maar op dit moment hebben wij voldoende. Wij hebben geen behoefte aan meer totdat het gras is gezaaid. Wij hebben de vrijdag nodig om de grond te laten doordrenken.“ Die namiddag en avond schoot de bliksem van horizon tot horizon door de lucht, maar in Clovis regende het niet. De wind stak op en de combinatie van warmte en wind verdampde veel van de plassen. Die nacht werd er veel door de leden van de gemeente Clovis gebeden, dankgebeden zowel als smeekbeden dat het zaterdag zonnig en rustig zou zijn.

Die zaterdagmorgen waren er verscheidene broeders om 5.30 uur bij de kerk met schoppen, harken, schoffels en

andere gereedschappen. De zon rees al hoog en er was geen wind. Er bleven gemeenteleden komen. Toen de groep groter werd, ving de arbeid aan. De kinderen begonnen onkruid, stenen en puin te verwijderen. Een tractor met een ploeg begon de grond om te ploegen. De zusters waren ook aan het werk, zij waren de maaltijd aan het bereiden. Om 12 uur vroeg president Lundberg alle werkers naar de klas van de juniorzondagsschool te komen waar hij uitvoerig het ongewone gedrag van de natuurkrachten besprak. Vervolgens vroeg hij een ieder te knielen, terwijl hij een dankgebed zou opzenden. Meer dan 150 leden van de gemeente knielden nederig en dankbaar in een unieke eenheid van hart en ziel.

Nooit smaakte een maaltijd zo verrukkelijk. Daarna gingen de werkers weer aan de arbeid, en onvermijdelijk ging men door een natuurlijke ontspanning minder hard werken. Een plotselinge windstoot verraste de werkers als om hen te waarschuwen dat zij niet veel tijd hadden. Bijna tegelijk keek iederen naar de lucht en zij zagen dat donkere wolken zich wederom samenpaktten. Er was nog slechts een klein stuk grond te bezaaien, te bemesten, te harken en te egaliseren. Het werd snel gedaan en de grond en het gebouw waren snel schoongemaakt. De werkdag was voorbij.

Voor die avond stond er een doopdienst op het programma. Twee mensen die die dag meegewerkt hadden, waren nu bereid tot de Kerk toe te treden. Toen de dienst aan de gang was begon het te waaien en te regenen.

Nadien zeiden de leden van de Kerk die nabij de kerk woonden dat het de vreemdste regenbui was die zij ooit gezien hadden in Clovis. De regenwolken schenen boven de kerk te blijven hangen en hun inhoud te geven als laatste zegen op de inspanning van de heiligen. De leden die aan de andere kant van de stad woonden, zeiden dat het gedurende die periode bij hen helemaal niet had geregend.

Het hoogtepunt van alle dromen en gebeden van de gemeenteleden werd 4 maanden later bereikt, in september 1966, toen president Verl F. Scott van de Westelijke Staten het inwijdingsgebed uitsprak tijdens een districtsconferentie in de gemeente Clovis. ○

Lege boeken- planken

Een meelzifter zonder meel, een pen zonder inkt, een open haard zonder houtblokken en een paar lege boekenplanken — zij allen zijn nutteloos. Niets is troostelozer dan twee boekensteunen tegen elkaar zonder dat een boek te zien is, tenzij de rijen boekenplanken gevuld zijn met kleinoden.

Bent u ooit een huis binnen gewandeld en zonder de eigenaars te kennen, wel wilde dat zij uw vrienden waren, slechts door het zien van de overvloed aan goed gekozen boeken in ieder vertrek? Een huis wordt een thuis door bewoning en aan zijn nuttigheid draagt het boek bij. Een gasfornuis helpt de lichamelijke honger van de mens te stillen en een muur vol boeken zijn geestelijke behoeften.

Een kleine jongen zei: „Eenmaal wil ik een miljoen boeken hebben. Het eerste dat mijn vader mij ooit gaf was een boek. Zodra ik geboren was kocht hij een boek en liet dat aan mijn moeder zien en zei: 'Dit is voor onze zoon.'” Wat een nalatenschap voor een zoon! Het zal hem overal brengen waar zijn hart en hoofd naar verlangen.

Ouders behoren hun kinderen bij de hand te nemen en

hen te leiden naar de bronnen van kennis. Hebt u tijd gehad uw kinderen kennis te laten maken met de openbare leesaal? Als dit met enthousiasme gedaan is zal er een gewoonte worden gevormd waardoor men vaak in de bibliotheek komt. Er is een zekere sfeer, speciaal in de afdeling van de kinderboeken, een sfeer die een combinatie is van kerstmorgen, je verjaardag en de persoon van wie je het meeste houdt.

Kun je je ogen sluiten en je de sfeer voorstellen en de vreugde voelen wanneer een volwassene je heeft afgezet bij de bibliotheek en gezegd dat hij niet voor 12 uur terug zal zijn? Wat een geluk rond te kunnen kijken naar de rijen boeken, er twee of drie van te kiezen, naar een kleine stoel bij de lage tafel te lopen en daar te gaan zitten voor een reisje uit deze wereld. Misschien kijk je één of twee keer naar de juffrouw die achter het bureau zit, en in je hart vind je dat zij de beste betrekking in de hele wereld heeft. Zij hield ook van boeken.

Boeken zijn levende scheppingen; dat wil zeggen als je ze zo maakt. Zij zijn iets om lief te hebben, om te verdedigen, om te onderzoeken en om te verwerken. Boeken zijn prachtige geschenken voor kinderen. Een zorgvuldig gekozen boek kan een zeer persoonlijke gift zijn. De zuiverheid van 24 karaats goud kan men in boeken vinden. Op de volgende bladzijde is het mogelijk dat men zich in Griekenland, Chili of Alaska bevindt. Een boek heeft het vermogen je in een wereld te brengen waar je de grootste geleerde bent, de begaafde kunstenaar, de beste kok, een sierlijke balletdanser of een zeer goed skiër zonder uit je stoel te komen. Je kunt de aarde verkennen samen met Columbus, Cook of Byrd. Je kunt je samen met de schrijver een voorstelling maken van het jaar 2500 en de wonderen van de wetenschap gadeslaan, maar je kunt de toekomst ook vergeten en teruggaan in de geschiedenis en misschien de oorsprong der dingen ontdekken. Door het lezen zie je alles vanaf de top van een berg en het „nu” is daar waarheen het boek je voert.

Visie, moed en verlichting kunnen van een gedrukte bladzijde tot je spreken. Leer te denken terwijl je ogen de regels volgen en verband houden met iedere geschreven gedachte. Probeer te lezen met een potlood in je hand om je gedachte bij de inhoud te houden en je mag zelfs een stuk van het gom afbijten als de opwindingsgolf stijgt.

Lezen is een vriend van verandering. Te weten wat anderen denken en doen kan je helpen je aan deze veranderende wereld aan te passen. Het lezen zal je ook kennis geven die je nodig hebt om beter te kunnen kiezen. Wees niet bang voor nieuwe ideeën maar lees meer dan één opvatting over een onderwerp zodat je een eerlijke mening voor jezelf kunt vormen.

Studeren en lezen helpen je op het „altijd” voorbereid te zijn! Het is een prettigere wijze om ouder te worden. Frisse, nieuwe ideeën houden de geest waakzaam en in staat om te denken, te redeneren en te leren. Dagelijks lezen heeft een stabiliserende invloed op de mens. Het levert iets om over te spreken. Het is onmogelijk iets te geven dat je niet hebt. Verzamel de gedachten van anderen. Een lezer wordt een geveer, een interessant, informatief en uitdagend persoon. ○

Voor **de JEU**GD van de Kerk*

Geachte Heer: Ik heb hulp nodig bij een moeilijk probleem. Mijn hele leven heb ik op zending gewild, maar nu willen mijn vriendin en ik gaan trouwen. Ik ben eerstejaars student.

Antwoord: Je hebt reeds een persoonlijk antwoord gehad op je brief, maar wij waren van mening dat jij en andere jongemensen geïnteresseerd zouden zijn in een antwoord dat door een zending aan zijn jongere broer werd gegeven die hetzelfde probleem had. Lees het en overweeg het zorgvuldig.

ben ons de juiste opleiding gegeven en wij weten wat goed en wat verkeerd is. Nu Bob je weet dat het goed is de Heer op de eerste plaats te stellen en je weet dat het goed is op zending te gaan. Volgens mij heb je daarom geen probleem.

Heb je ooit met dit meisje gesproken en haar uitgelegd wat je positie in de Kerk is? Je moet het voorbeeld geven. Zeg haar dat je je voorbereidt op een zending en voor twee en een half jaar weg zal gaan; laat haar dan haar beslissing nemen.

Bob ik geloof dat je gebeden al verhoord zijn doordat je de uitdaging hebt het goede of het verkeerde te doen. Als wij om wijsheid bidden geeft de Heer ons moeilijkheden te overwinnen en als resultaat verkrijgen wij wijsheid. Geen meisje is het waard een zending voor haar op te offeren en zij die het Evangelie werkelijk begrijpt, zou nooit willen of toestaan dat je dat deed.

Denk er eens over na en zie of je niet het besef krijgt dat het waar is. Je zult op dit moment niet ten volle begrijpen waarom je zulk een keuze moet doen, maar wanneer je eenmaal in het zendingsveld bent zul je ontdekken hoe prachtig en belangrijk het is. Zie er achter te komen hoeveel jij en de Kerk voor dit meisje betekenen. Is zij rijp genoeg om vooruit te zien en te realiseren dat alles beter voor beiden zal zijn indien je genoeg geloof hebt om de Here te dienen? Blijf bidden en spreek er moet moeder over. Het doet er niets toe hoe donker het er nu uit ziet, alles komt goed wanneer je eerst het Koninkrijk Gods zoekt.

Als je meer wilt weten, schrijf het mij. Daar zijn we broers voor.

De beste wensen
van
Paul.

Beste Bob,

In je brief zei je dat je advies nodig had en hoewel ik mezelf niet beschouw als een leidinggevende raadgever begrijp ik wel de toestand waarin je verkeert. Ik zei „toestand” in plaats van „probleem” omdat jij eigenlijk geen probleem hebt in de gebruikelijke betekenis van het woord. Het meisje met wie je verkering hebt is degene die het probleem heeft omdat zij moet beslissen of ze jouw normen wel of niet kan aanvaarden.

Bob, de normen van de Kerk zijn de hoogste ter wereld, daar het de ware Kerk is. Vader en moeder heb-

*Aan al
onze vrienden
in de Zending*

Nu dat wij aan het eind zijn gekomen van onze ervaring als zendingspresident hier, wil ik U graag mijn waardering betuigen voor het voorrecht dat wij hebben gehad om met U te mogen arbeiden. Dit is werkelijk een van de hoogtepunten van ons leven geweest en wij zullen het altijd herinneren.

Wij kunnen in Hebreë'n, in het 13de hoofdstuk, in het 17de vers, het volgende lezen: „Zijt uw voorgangers gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.”

Dit is in kort de opsomming van mijn gevoelens als Uw zendingspresident en ik zou het graag ook in de volgende woorden willen zeggen: dat wij als leiders in de Kerk even bezorgd zijn over Uw vooruitgang en succes, alsof wijzelf het oordeel zullen dragen voor Uw handelingen. Wij weten, dat onze hemelse Vader niemand (behalve ouders) verantwoordelijk stelt voor de handelingen van anderen. We weten evenwel ook, dat de liefde onder de leden van het „huisgezin des geloofs” van dien aard is, dat het slagen of falen van ieder lid een persoonlijke belevenis voor de anderen wordt.

Ik weet, dat ik verantwoordelijk ben tegenover mijn hemelse Vader voor datgene, dat ik persoonlijk gedaan heb of nagelaten heb, maar mijn liefde en be-

zorgdheid voor U maakt, dat ik over U vaak, alsof ik ook persoonlijk aansprekelijk ben voor al Uw daden.

Nu dat ik aan het eind van mijn tijd als zendingspresident gekomen ben, ben ik dankbaar dat ik met vreugde en niet met smart de vooruitgang heb kunnen gadeslaan, die een ieder van U heeft gemaakt. Er zijn tijden geweest, dat ik geweest heb en toegezien heb, wanneer ik niet in staat was U af te houden van het doen van dingen, waarvan ik wist dat zij U geestelijk nadeel zouden berokkenen. Daartegenover staat dat het leven een proeftijd is en ik ben ervan overtuigd dat U allen vooruitgang hebt gemaakt door de ervaringen die U hebt meegemaakt.

Ik heb Uw getuigenissen zien groeien, ik heb gezien hoe U zich ontwikkeld hebt en hoe U vooruitgang hebt gemaakt. Wij hebben leiders zien ontwikkelen. Wij hebben natuurlijk ook zielesmart gehad als wij hebben moeten toezien hoe sommigen van U tot inactiviteit zijn geraakt door verschil van mening of door gebrek aan voldoende geloof om pal te staan en gerekend te worden tot de kinderen van onze hemelse Vader. Al deze ervaringen hebben een rijke beloning van vreugde en blijdschap met zich meegebracht en ook natuurlijk teleurstelling in diegenen die geen voordeel hebben getrokken van de gelegenheid om zich te ontwikkelen en vooruitgang te maken.

Ik ben er zeker van dat onze opvolger net zo gezegend zal worden door onze hemelse Vader als wij zijn geweest en dat hij met inspiratie de werkzaamheden in de zending zal leiden en besturen. Laat ons steeds in gedachten houden, dat er zonder de leiding van de Heilige Geest weinig is dat wij kunnen doen en dat er met de leiding van de Heilige Geest geen grens is aan wat we kunnen bereiken. Teneinde de Heilige Geest bij ons te hebben moeten we nederig zijn en als het ware ontvankelijk en bevattelijk om onderricht te ontvangen.

Wij, de familie Curtis's, zijn waarlijk gezegend met vele voorrechten. Wij zijn onze hemelse Vader dankbaar voor de zegeningen die wij hebben ontvangen door hier met U te mogen dienen. Wij weten, dat er eens een hereniging zal zijn met een ieder van U en zien u't naar die dag, wanneer we tegen elkaar kunnen zeggen, dat we ons best hebben gedaan en dat we de geboden van onze hemelse Vader hebben gehouden. Ik hoop, dat we dan ook in staat zullen zijn te zeggen, dat we ons licht brandende hebben gehouden. Dat de Heer ons allen moge zegenen in ons streven Hem in rechtvaardigheid te dienen is mijn oprecht gebed.

Met vriendelijke groeten, ook van Zuster Curtis en de kinderen, verblijf ik,

Uw broeder in het Evangelie,
Dale R. Curtis

39 is ons magisch getal

Wat is het uwe?

Geen hocus pocus. Geen abracadabra. Dat getal 39 is plezierige realiteit. 39 Verschillende steden in de U.S.A. Wij zijn de enige transatlantische luchtvaartmaatschappij, die zoveel steden aandoet.

En wat is uw magisch getal? Dat is voor u het TWA-nummer in het telefoonboek. De hulpvaardige stem aan het andere eind van de lijn kan u alles vertellen over vluchten naar New York, Oklahoma City, naar Dayton, Denver of Las Vegas. Zeg waarheen u wilt en wij zullen u vertellen wanneer. Dat magische getal kan ook nog het telefoonnummer zijn van uw reisbureau.

up up and away

*Gedeponeerd handelsmerk

Een zoon van de Dineh

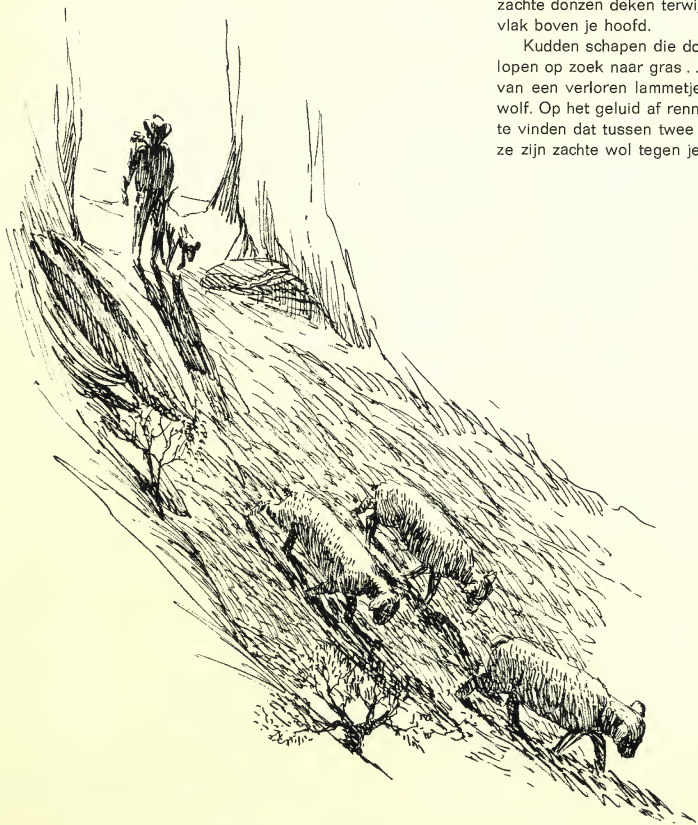
DOOR DON SMITH

In een afgelegen woestijn in Arizona woonde een klein jongetje dat behoorde tot de Navajo-Indianen. Hij werd geboren op 5 september 1949 in een nederige hogan (een met aarde bedekt hutje van de Navajo-Indianen).

Laat ik u eens vertellen wat het betekent zo'n Navajo-Indiaantje te zijn, wat het betekent een kind te zijn van het land met het gele zand, wat het betekent een zoon te zijn van de dineh — het volk.

Mijn thuis — een hogan aan de voet van een steile rode rots die zich hoog tegen de lucht aftekent; vrienden die komen helpen om ons hutje te bouwen — gepleisterd leem aan zes kanten, ingekeerde blokken en een rookgat in het dak. Een hogan die, als hij klaar is, onder het een-tonige gezang van een zachte stem gezegend wordt met heilig maïsmeel... in de deuropening, die gekeerd is naar de kant van de opgaande zon, hangt een gordijn. Een huis, beschermd door ceders; een donkere Indiaanse vrouw bezig schapevlees te roosteren en de maïs pap te roeren. Een bed van schapevel dat je voelt veranderen in een heerlijk zachte donzen deken terwijl je buiten slaapt met de maan vlak boven je hoofd.

Kudden schapen die door de velden met saliestruiken lopen op zoek naar gras... het droeve en zwakke blaten van een verloren lammetje en de vrees voor de prairie-wolf. Op het geluid af rennen om dan het kleine lammetje te vinden dat tussen twee rotsen gevangen zat en terwijl ze zijn zachte wol tegen je kin wrijft gelukkig te denken:

„Lammetjes zijn malletjes“ . . . en dan de schapen weer huiswaarts heen drijven met een blikje met stenen.

Onder de hardblauwe strakke hemel lopen dromen, een fluistering van schoonheid in je hart en die schoonheidsfluistering schilderen op de rotsen en het zand van de woestijn . . . met lachende gedachten en lachend hart de schoonheidsfluisteringen in het zand schilderen. Weten en voelen dat je een Indiaan bent en blij zijn . . . weten dat de tijd de Indianen niet kan veranderen.

Mijn volk—de moeder in de schaduw van de hogan zien zitten weven, onder haar rappe handen wordt het kleed al groter en groter . . . kijken naar haar dikke zwarte haarvlecht die met draden witte wol is opgebonden . . . het verlangen voelen haar dunne bruine wangen te strelen. Zien hoe de vader zijn dromen in zilveren ringen hamert; geloven in de goede fetisj van het volk en je voeten recht op het prachtige spoor houden.

Oude mensen met gebogen schouders en gerimpelde koperen gezichten — oude mannen met dun grijs haar, zittend in de schaduw van vergane dagen, het lange uur waarin verleden toekomst wordt . . . oude mannen die met de voeten de sporen van gisteren volgen omdat zij de nieuwe paden niet kennen . . . oude mannen die praten, praten over vroeger dagen, die met woorden beelden oproepen terwijl hun koude bloed warm wordt van de verhalen. Jeugd die hoort zeggen: „De dagen van vroeger waren goed, maar zij komen nooit weerom,“ en denkt:

Wij moeten niet met de oude mannen achteruit zien. In het verleden leven is vervelend.

Omringd door een blanke wereld van blanke mensen en proberen het goede te zien in de blanke wereld. Met een schok tot de ontdekking komen dat de wereld van vandaag geen wereld van Indianen is. De Indiaan die zichzelf van het verleden losscheurt om de toekomst van vele nieuwe dagen en dingen binnen te gaan. De Indiaan die zijn huis verlaat om door de deur die door de blanke mensen is opgedaan naar de school van rood-stenen huizen en vreemde mensen te gaan; zien dat van deze school uit nieuwe denk- en handelwijzen ingang vinden zich nestelen in het hart der jongeren . . . zien dat het oude en het nieuwe te zamen komt en een verandering brengt in de oude zeden. In deze wereld van rood-stenen huizen een begripend gezicht vinden en ontdekken dat nog dieper een begripend hart slaat.

Het Evangelie in hun hart schilderen, het volk doordringen met het verlangen om zich vast te houden aan de ijzeren roede, te nemen van de vrucht die voor hen bestemd is en weten en voelen dat de tijd gekomen is.

Dit, ja dit betekent het een Navajo-Indiaan te zijn, een zoon van de dineh. Ik ben een deel van het beeld van mijn volk. Dit beeld heeft mij een droom gegeven die werkelijkheid wil worden; een droom die binnen in mij een brandend verlangen heeft wakker gemaakt om mijn volk het Evangelie te onderwijzen. Ik verlang en wil het Evangelie in hun harten prenten, opdat de wereld zien moge. ○

zijn mijn

Wie

verwanten?

De vraag die in de titel van dit artikel wordt gesteld is de oorzaak dat menigeen is gaan proberen uit te zoeken wie zijn verwanten zijn. Voor onze bespreking van deze maand zullen we de gedachte volgen die uitgesproken is door de profeet Joseph Smith:

„De heiligen hebben niet veel tijd om hun doden te verlossen en zalig te maken, en om hun levende verwanten bijeen te brengen, opdat ook zij zalig zullen kunnen worden, alvorens de aarde geslagen zal worden en de vastbesloten verdelging op de wereld zal komen.“ (Leringen van Joseph Smith, blz. 350)

Wij begrijpen hieruit dat onze dode verwanten diegenen zijn die door banden des bloeds met ons verwant zijn of diegenen aan wie wij door het heilig priesterschap in een van de tempels des Heren verzegeld zijn.

In vorige lessen hebben wij de stamboomlijst en de gezinslijst besproken. Nu gaan we wegen en middelen aangeven die ons zullen helpen om positieve resultaten te verkrijgen bij het compleet maken van deze twee formulieren.

Laten wij bij wijze van herhaling nog eens nakijken wat we al gedaan hebben om tot ons doel te geraken. Wij moeten een stamboomlijst hebben die bij onszelf begint en waarop onze vader en moeder staan en zoveel namen zowel van vaders- als van moederskant als we maar bij elkaar kunnen krijgen. Ten tweede moeten we een gezinslijst invullen voor ieder paar grootouders dat op de stamboomlijst voorkomt met hun kinderen. Wij moeten ook een gezinslijst hebben van onze eigen ouders waarop te zamen met onze ouders alle broers en zusters staan die we hebben.

Eén van de eerste dingen die we moeten doen als we

willen proberen onze stamboomlijst aan te vullen of een gezinslijst af te krijgen is de namen van alle levende familieleden die wij kennen op te schrijven met daarbij hun adressen. Weest u niet verbaasd als u merkt dat u de namen van uw familieleden of hun adres niet precies weet. Dat weten maar weinigen. Wij beweren vaak dat sommige verwanten, omdat zij geen lid van de Kerk zijn, vermoedelijk geen interesse zullen hebben voor gezinslijsten en dat zij ons wel niet zullen kunnen helpen aan de gegevens die voor ons van waarde zijn voor het bijeenbrengen van alles wat voor het samenstellen van de lijst nodig is. Dit is niet altijd waar en deze gedachte is dan ook in vele families al heel dikwijls verkeerd gebleken. Misschien hebben de familieleden van wie u denkt dat ze geen interesse in dit werk zullen hebben, al lang bijeen gegaard wat u wilt hebben. Bedenk eens hoeveel tijd en geld het spaart als de gegevens die u wilt hebben al door familieleden bijeen gebracht zijn.

Eén manier om succes te hebben is zo mogelijk ze persoonlijk gaan bezoeken. Een persoonlijk bezoek aan uw verwanten heeft het voordeel dat u uw vraag precies zo kunt stellen dat u het antwoord krijgt dat u verlangt. Herhaaldelijk zult u merken dat u naarmate het gesprek vordert bij stukjes en beetjes verhalen hoort over uw voorouders die u vroeger al eens gehoord had en die u nu zullen helpen om de eindjes aan elkaar te passen. Zorg dat u notitie maakt van uw bezoek, zodat u alles terug kunt vinden en u zodoende kunt herinneren waaraan het familielid dat u bezocht hebt u kon helpen. Het zal u helpen om bij verder onderzoek niet weer op uw schreden te hoeven terugkeren. Een goede raad zouden we u op dit punt nog willen geven en wel dat u na uw bezoek even de tijd neemt om een bedankje aan uw familieleden te sturen en hen te zeggen hoezeer u hun hulp gewaardeerd hebt en uw dank daarvoor betuigt.

Het is goed om in gedachten te houden dat uw verwanten die geen lid van de Kerk zijn dit familieonderzoek waarschijnlijk niet om dezelfde reden doen als wij. Als wij daarom een brief schrijven aan een familielid, vooral één die geen lid is van de Kerk, doen we er beter aan het tempelaspect van ons genealogisch werk niet aante roeren, maar alleen de waarde ervan voor de familie te onderstrepen. Per slot gebruiken wij het onderzoek slechts als werktuig voor ons dienstbetoon aan de tempel maar die twee dingen houden onderling geen verband. Genealogisch onderzoek is an sich geen fundamenteel beginsel van het

Evangelie. Het onderzoek wordt slechts gebruikt om de gegevens te verstrekken, zodat de voor het leven zozeer belangrijke verordeningen plaatsvervangend in onze tempels voor de verhoging en het eeuwige leven van onze gestorven verwanten gedaan kunnen worden. Wees verstandig als u genealogische gegevens wilt ontvangen en wees bovenal dankbaar voor alle hulp die u krijgt van uw familie of zij nu lid zijn van de Kerk of niet.

Er zijn zoveel manieren om in contact te komen met familieleden die we niet kennen. In alle delen van de wereld zijn kranten altijd van veel nut geweest. Als u bijvoorbeeld een plaats weet waar uw familie misschien geweest is of waar zij generaties lang gewoond heeft zoudt u kunnen proberen om in een plaatselijk blad een advertentie te zetten waarin u degene die de naam draagt die u zoekt, vraagt om eens te schrijven en met u contact op te nemen. Dit is dikwijls een middel gebleken om familieleden bij elkaar te brengen die niet eens wisten dat er nog andere takken van de familie bestonden. Het is één van de eenvoudigste vormen van genealogisch onderzoek. Er zijn nog zoveel verhalen en feiten, oude brieven, krantenknipsels en aandenkens in familietakken dat er dikwijls hele familielijnen gecompleteerd kunnen worden zonder dat u buiten de familiekring hoeft te gaan.

Een tweede voordeel van eerst contact opnemen met familieleden is dat u misschien dubbel betalen voorkomt. Het komt niet zelden voor dat het genealogisch kantoor lijsten ontvangt om ingeschreven te worden en dat men dan een paar dagen later precies zo'n zelfde lijst van een ander familielid ontvangt. Dit is gewoonlijk erg ontmoedigend, maar het komt omdat de familieleden niet eerst contact met elkaar gezocht hebben voor ze aan het onderzoek begonnen.

Er is nog een weg die we kunnen bewandelen om uit te zoeken of andere familieleden al namen ingestuurd hebben en dat is de Stamboomverwijzingsdienst. Dit programma staat voor ieder ter beschikking. Door een aanvraagformulier in te vullen dat bij de Genealogische Vereniging te verkrijgen is kunt u inlichtingen verkrijgen of er al iemand anders aan uw geslachtslijn bezig is. Misschien zijn die gegevens nog niet geregistreerd op de tijd dat u het aanvraag, maar daarom moet u eigenlijk iedere zes maanden een aanvraag insturen. Als andere leden van uw familie op de dienst ingeschreven staan zal dat u de namen en adressen van familieleden uit vele plaatsen in de wereld opleveren. ○

LATEN WIJ HET BEHANDELDE NIET WEER BEHANDELEN,
LIEVER VOORBEREIDEN, WAT NOG TE DOEN VALT.

CICERO

Pres. Peter Dalebout, 2e raadgever in het ringpresidentschap van East Long Beach is door het Eerste Presidentschap geroepen als president van de Nederlandse Zending.

Hij werd in 1914 te Dordrecht geboren en emigreerde kort na zijn doop in 1930 naar Salt Lake City. Pres. Dalebout zal vergezeld worden door zijn vrouw Anna, eveneens van Hollandse geboorte, die

twee jaar vroeger dan haar man naar Salt Lake City ging. Zij traden in 1932 in de tempel te Salt Lake City in het huwelijk en zijn de ouders van vijf kinderen, d'e allemaal getrouwd zijn.

Sinds 1935 hebben zij in Zuid-Californië gewoond, waar pres. Dalebout raadgever was in het ringpresidentschap gedurende de afgelopen vijf jaar. Voor die tijd was hij 8½ jaar bisschop van de

Wijk Costa Mesa (Ring Santa Ana) en 2½ jaar raadgever in de bisschop van de Wijk Grant (Ring South Los Angeles). Hij heeft ook andere functies bekleed, zoals zondagschool- en OOV-superintendent en leraar in priesterschapsquorums en hulporganisaties.

Zr. Dalebout is 25 jaar lang werkzaam geweest in het jeugdwerk en de ZHV, als presidente en lerares. Zij werd in Den Helder geboren en is de dochter van Br. en Zr. Cornelis J. Schaap, die in Holland op zerd'ng waren van 1933 tot 1935. Een zoon Dennis was in Holland op zending van 1958 tot '931.

Pres. Dalebout is afgestudeerd werktuigbouwkundig ingenieur en president van een familiebedrijf, de „Star D Iron Works”, een staalconstructiebedrijf in Santa Ana (Californië). Hij bezit ook een kleine ranch. Na zijn schoolopleiding in Holland heeft zijn diploma werktuigbouwkundig ingenieur behaald aan de Universiteit van Zuid-Californië.

GEBOURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

Bleyens, Frans Hendrik Serafina, 25 mei
Lenders, Jean-Pierre Maria Albert Henri Alphonse, 25 mei
van Uffelen-Lucas, Joanna Fransiska, 25 mei

Apeldoorn

Steenhuizen, Fernand Louis, 24 mei

Eindhoven

Van Lieshout, Marianne Jacqueline, 3 mei

Gouda

Van Rijn, Bertha Francisca, 9 mei

Haarlem

Spoor-van der Mey, Jansje, 10 mei

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Hoogstraat, Aloysius, Johannes Jacobus, 10 mei
Hoogstraat-Schut, Jacoba Hendrika, 10 mei

Den Haag

Bloemhard, Rudi Victor, 9 mei

Rotterdam-Zuid

van Rooyen, Hendrikus, 17 mei
van Rooyen-Ham, Wilhelmina Cornelia, 17 mei

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Arnhem

Looy, Isaak Marinus, ouderling, 17 maart
Mathijssen, Wilhelmus Jr., ouderling, 17 maart

Groningen

de Jonge, Cornelis Tiddo, ouderling, 12 mei
Kwakkelaar, Jan, ouderling, 12 mei

Zwolle

van Drogen, Cornelis, ouderling, 26 nov. 1967

Den Haag

Verkerk, Wouter Jan Willem, diaken, 28 jan.
Lefrandt, Robert, priester, 18 febr.

Piket, Adrianus Jacobus, diaken, 18 febr.

Deyl v., Jacobus, ouderling, 10 maart

Davidson, Willem Victor, diaken, 17 maart

Thomas Jr., Rex William, leraar, 24 maart

Rorije, Jan, diaken, 31 maart

Belzen v., Matthijs Cornelis, diaken, 31 maart

Lottum v., Hermanus, leraar, 31 maart

GEBOREN

Apeldoorn

Roos, Paul James, 10 mei

Den Haag

Dol, Bianca Monique, 29 jan.

Ouwerkerk, Edwin Anthonie, 7 jan.

Begman, Rudy August Jacobus, 10 april

GEZEGEND

Arnhem

van Beek, Pieter Paulus, 5 mei

Gieling, Anne Marie, 5 mei

Heerlen

Smeets, Caterina Agnes, 5 mei

Smeets, Maria Francisca, 5 mei

Hilversum

de Gruyl, Tanja Denise, 5 mei

Utrecht

Dijkwel, Paulus Pieter, 7 april

Den Haag

Ouwerkerk, Edwin Anthonie, 4 febr.

Huber, Paul Leonard August Marie, 25 febr.

Huber, Leontine Louise, 25 febr.

Begman, Rudy August Jacobus, 5 mei

OP BOUWZENDING

Groningen

Streuper, Grietus, 12 mei

Weening, Jan, 12 mei

AANGEKOMEN

Aslin, James E.,
Aurora (Colorado)
Buchanan, Paul R.,
Salt Lake City (Utah)
Caldwell, Lee G.,
Salt Lake City (Utah)
van der Linden, Arthur,
Salt Lake City (Utah)

Ludema, Anna,
Ogden (Utah)
Madsen, Lynn A.,
Mesa (Arizona)
Palmer, Drue K.,
Arco (Idaho)
Peterson, Dwight A.,
Smithfield (Utah)

Roundy, Roger,
Fielding (Utah)
Stander, Cornelius Z.,
Salt Lake City (Utah)

VERTROKKEN

Barlow, Mark O., Salt Lake City (Utah)
Bingham, Helen, Dayton (Idaho)
Charles, Peter A., Lodi (Californië)
Kley, Edward G., Ogden (Utah)
Nauta, William en Maria, Salt Lake City (Utah)
Kuipers, Peter, Antioch (Californië)
Meyer, Earl J., Salt Lake City (Utah)
Oliekan, Ronald Y., Bountiful (Utah)

Zorgt dat U er bij bent!

Het is niet ongebruikelijk dat wij, zeker bij kleine gemeenten in ons land, onze gezangen ten gehore brengen en dat er dan maar een mager geluid wordt voortgebracht. Wat een opvallend verschil bestaat er al niet wanneer wij met elkaar zingen op onze districtsconferenties. Dat gaat meteen al veel beter, ik zou daarvoor best het woord fijner willen gebruiken. En dan van bescheiden gemeentezang naar het indrukwekkende zingen op de conferentie tot aan het mooiste koor ter wereld het Mormon Tabernacle Choir! Die laatste stap lijkt zo iets geweldigs, zo iets onbereikbaar en tegen dat misverstand dacht ik dit korte artikelje te moeten schrijven. Op een bepaalde manier kennen vele leden van de Kerk wel dat vreemde verlangen om naar Salt Lake toe te gaan, om daar eens bij te zijn, los van de kleine gemeenten, die wij kennen opgenomen te worden in dat grotere verband. Eens . . .

Maar daartoe is geen fantasie nodig, dat kan praktisch elke dag, maar van die bovendien kosteloze mogelijkheid wordt veel te weinig gebruik gemaakt. Ik zou U daarom graag wijzen op de uitzendingen van Radio New York Worldwide, die allerlei uitzendingen verzorgd in vele talen over de Kerk en daartoe behoort ook het zingen van het Mormon Tabernacle Choir, dat velen van ons niet anders kennen dan via de grammofoonplaten en een enkele geluidsfilm.

Dat zelf aanwezig zijn is ook voor die leden, die geen vreemde taal beheersen een gebeurtenis, zeker indien zij in dergelijke gevallen alleen maar zouden luisteren naar dat koor.

Afgezien van Engels wordt er zorg gedragen dat het Evangelie wordt uitgedragen in het Spaans, Portugees en Duits en dat op vele golflengten. Dit brengt mij op het punt van de technische kant.

Wie kan direct verbonden worden met de Kerk en wanneer zijn de uitzendingen, waarmee kan men goede ontvangst verwachten en wat is er voor nodig, als wij niet de geschikte apparatuur hebben?

Als U de eerste vraag aan een willkeurige radiohandelaar zou voorleggen:

„Heeft U een radio-ontvanger voor mij, waarmee ik naar de Amerikaanse kortegolfomroep kan luisteren?“ dan zou de man U elk apparaat met een golflengtebereik van 16-50 meter kunnen verkopen, want die toestellen behoren ontvangst mogelijk te maken van zenders die in dat bereik werden. Zij vergeten er als regel wel bij te vertellen, dat deze toestellen niet alleen datgene ten gehore brengen wat u horen wilt, maar nog veel meer en dat helaas ook tegelijk. Technisch geïnteresseerden weten wel dat ontvangers zonder een of twee trappen van versterking erg veel spiegel frequenties doorgeven, in lektentaal: allerlei lispel en morsetekens, die de ontvangst bederven. De eerste verbetering (maar alleen te zien als lapwerk) is er voor te zorgen dat een behoorlijk vrijhangende antenne aanwezig is en een goede aardleiding. 99,8% van alle toestellen moet zijn taak verrichten zonder een hoge antenne en waarom maken die fabrieken nog een aansluiting voor een aardleiding?

De richting hiervan is voor dit soort omroepontvangers vrijwel zonder enig belang, de praktijk van de ontvangst heeft wel bewezen, dat een hoge horizontale antenne betere ontvangst geeft, dan een verticale spriet, een soort autoantenne-groot-formaat. Maar als deze of gene nog aan een radio voor dit doel moet beginnen dan wil ik wijzen op de beduidende betere resultaten van de voorzetapparaten (converters in het Nederlands) die in bouwdoos vorm door Philips in de handel zijn gebracht. Door de werking van deze voorzetapparaten krijgt de luisteraar een dubbelsuper, die ons bij het luisteren bevrijdt van een fikse dosis fluitjes en soortgelijk fraais. Er bestaan er voor vele banden, daarover kan elke (goede) radiohandelaar U inlichten. De prijzen zijn ongeveer f 35,—, dat blijkt ook al weer te schelen.

Het kan zijn dat U een echte communicatie ontvanger heeft, wel dan gefeliciteerd ermee, maar voor ultimale resultaten zijn die nu ook weer niet je van het. Deze voor communicatie, dus spraak en telegrafie geschikt gemaakte toestellen

geven vaak te weinig lage en nog minder hoge tonen weer en dat is jammer van b. v. koorzang. Voor het beluisteren van toespraken zijn ze ideaal, alleen ik weet geen enkele goedkope communicatieontvanger te koop, dat zijn dan altijd apparaten die in elk geval meer dan f 500,— kosten. Vandaar mijn verwijzing naar de bouwdoosjes met voorzetapparaten.

Storingen zijn er te kust en te keur. Ik wees al op telegrafiestoringen, zijbandgelispel, en spiegels, een storing die onze eigen radio verzorgd.

Dan komt daarbij een hele reeks stoorzenders, die voornamelijk de uitzendingen van The Voice of America storen en dat dan heel erg breed doen. Heel gemakkelijk als een soort vaste ijkpunten bij het opzoeken van de op gewone radio's smalle banden voor omroepdoel-einden. Daar kan niemand iets tegen doen, maar daarvan hebben wij bij het luisteren naar Radio New York Worldwide vaak weinig last. Dat is afhankelijk van allerlei omstandigheden, die vaak nog niet te voorzien zijn ook: atmosferische gesteldheid, tijdstip van uitzending en frequentie. Dit laatste schijnt nog al eens moeilijk te zijn. Technisch en vrijwel algemeen aanvaard is het opgeven van een frequentie waarop wordt uitgezonden en waarop de ontvanger met het onlogische, vaak ook verkeerd begrepen begrip van golflengte.

Op dit ogenblik zouden in aanmerking komen de frequenties 21.525 en 17.845 voor Europa, maar op uw toestel zal wel staan 19-meterband — 25-meterband — 31-meterband — 41-meterband — 49-meterband of anders gezegd, vlak bij de aanduiding van 15 MC, 12 MC, 9 MC, 7 MC, 6 MC.

Trouwens dat afstemmen is zonder bandspreiding toch al geen sinecure. Oudere Philips en Erres toestellen hadden wel bandspreiding en die werkten prima. U moet dus heel, heel voorzichtig en heel langzaam afstemmen en de ontvanger vooraf goed warm laten worden, voor zover het om toestellen gaat die nog buizen hebben i. p. v. transistoren. En dan komt het opeens bij U binnen, het koor, leiders van de Kerk. Interesse? Schrijf dan eens naar:

Special Affairs — Bonneville International Corporation Broadcast House in Salt Lake City (Utah), U. S. A. zij zenden een z. g. Advance Program Information en als er in ons land meer leden warm voor lopen dan zullen wij zien of er niet iets te coördineren valt op dit gebied! Voor de technische kant en adviezen op dit gebied ben ik gaarne bereid te helpen. A. Meijer, Voorthuiserstraat 75, Putten (Gld.).

(vervolg van blz 261)

Men moet niet trouwen met als enige reden om een goede huishoudster te krijgen of een goede kostwinner. Men behoort te trouwen omdat men graag met de ander wil samenleven.

Liefde houdt in dat men graag met anderen wil samenwerken op grond van de innerlijke waarde die men aan die anderen en aan de gezamenlijk verrichte werkzaamheden toekent en niet ter wille van de beloningen die zijn verbonden aan het helpen van anderen of liefdebetoon.

Activiteiten in de Kerk. Soms bekleden wij een positie in de Kerk of trachten die te verkrijgen ter wille van de verdiensten die daaraan verbonden kunnen zijn. Dan verlangen wij ernaar „van de mensen gezien” te worden. Wij streven ernaar ons zedelijk overwicht in de ogen van onze medemensen te vergroten. Dan zetten wij een vals masker op van nederigheid en godsdienstigheid, zonder ons waarlijk te vernederen en dienaar van onze medemensen te worden.

Het beginsel van uitnemendheid moet ons brengen tot een onderzoek naar onze motieven waarom wij ons bezig houden met kerkelijke activiteiten. Putten wij echt vreugde uit ons lesgeven in de zondagsschool of het jeugdwerk, uit het feit dat wij zitting hebben in het genealogisch comité of in het quorumpresidentschap? Nemen wij deel aan kerkelijke arbeid om van de mensen gezien te worden, of omdat ze geen hoge dunk van ons

zouden hebben als wij geen positie bekleedden? Richtten wij onze aandacht meer op de beloning dan op de dienst die wij anderen kunnen bewijzen? Zo ja, dan moeten wij onze motieven eens nader bezien en onderzoeken en uitnemender aspecten van onze roeping opsporen, die veel meer de moeite lonen. Wij dienen deel te nemen aan kerkelijke werkzaamheden ter wille van de eeuwige waarde die hieraan verbonden is en niet omdat ze bepaalde beloningen opleveren.

Op elk terrein van ons leven, in ons werk, in onze betrekkingen met onze familieleden en onze medemensen, in onze kerkelijke activiteiten, moeten wij de waardevolle hoedanigheden daarin trachten te ontdekken en ons daarop concentreren. Wij behoren zinvolle doeleinden na te streven en inzicht in ons eigen leven te verkrijgen, waarna wij ons hierdoor moeten laten leiden bij het bepalen van onze houding. Dan kunnen wij naar waarheid de uitnemendheid tot ons ideaal maken, een ideaal dat, om met Livingstone te spreken: „de mens ertoe zal brengen het goede te begeren in al zijn vormen, niet ter wille van de resultaten of de toevallige voordelen die hieraan verbonden zijn, maar ter wille van het goede zelf. Zo zullen zij ertoe komen om zich, met achterlating van de lagere idealen van geld, positie en macht, tevreden te stellen met niets minder dan het beste waartoe de menselijke natuur in staat is.”

Het KERKELIJK VERTAALBUREAU

(Translation Services Department)

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

zoekt per 1 september of eerder

secretaresse

40-urige werkweek. Aantrekkelijk loon. Het werk bestaat voor 70% uit het typen van manuscripten en voor 30% uit allerlei administratieve werkzaamheden.

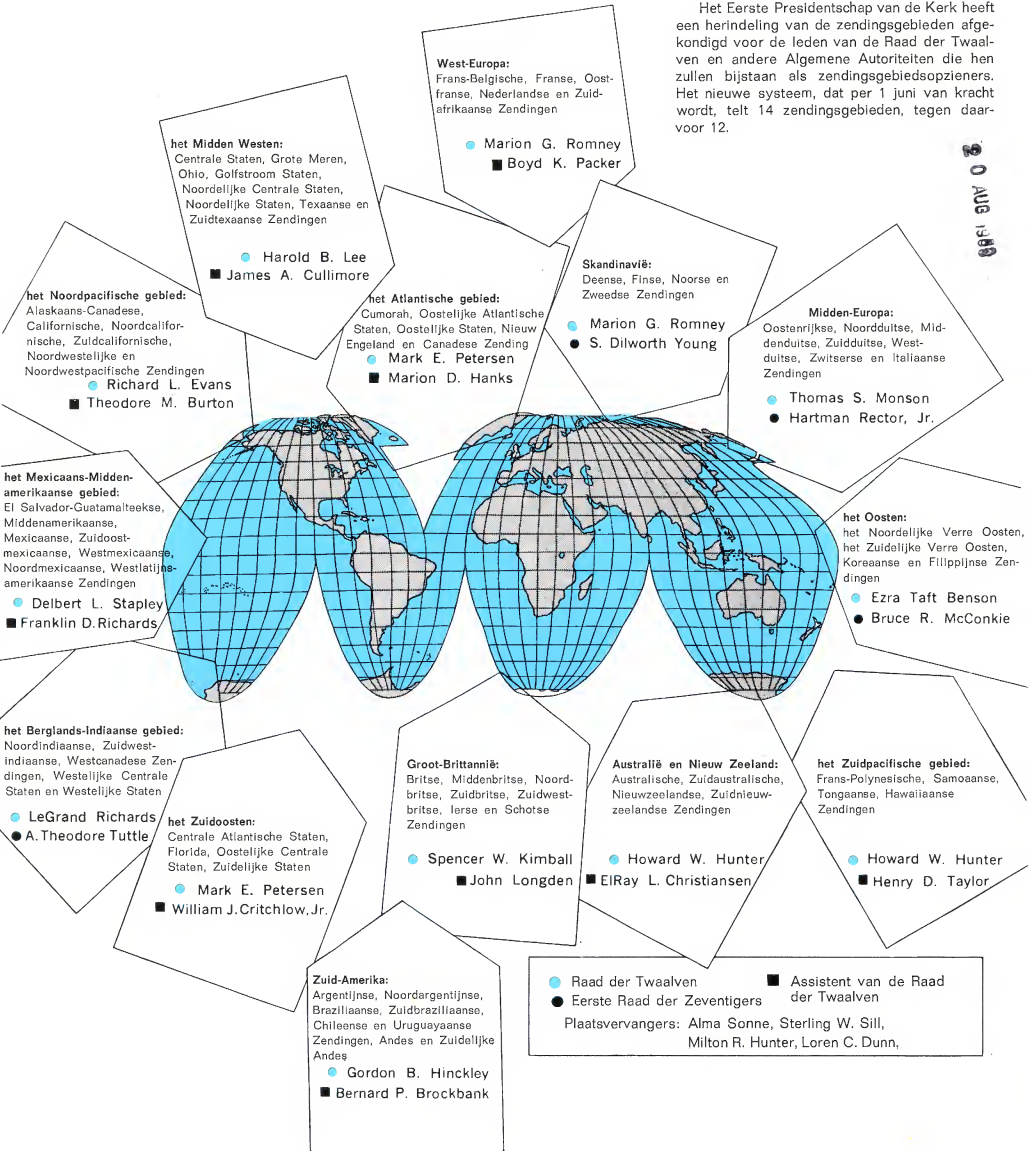
Vereist is: betrouwbaarheid, prima kennis van het Nederlands.

Tot aanbeveling strekt: lidmaatschap van de Kerk, kennis van Engels en/of Duits, steno, zelfstandig optreden.

Aanmelden bij: P. J. Stolp, coördinator.

Nieuwe zendingstaken voor Algemene Autoriteiten

Het Eerste Presidenschap van de Kerk heeft een herindeling van de zendingsgebieden afgekondigd voor de leden van de Raad der Twaalven en andere Algemene Autoriteiten die hen zullen bijstaan als zendingsgebiedsoptzieners. Het nieuwe systeem, dat per 1 juni van kracht wordt, telt 14 zendingsgebieden, tegen daarvoor 12.

081 811 0 36